

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. χρ. 8. Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χάρτου—λ. 30
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῆ 1, 10 καὶ 20—Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΣΤΡΑΞΗΣ ΚΑΛΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'.-ΤΟΜΟΣ Β'.-ΑΡ. 22

Dmitri Olănescu

Ο πρώτος χορός

Κωμωδία μονόπρακτος

Αττικόν Μουσεῖον, Αθήνα

1. τμ. 2, ετ. Γ', τχ. 22, 10 Ιανουαρίου 1891, σ. 228-231
2. τμ. 2', ετ. Γ', τχ. 23, 20 Ιανουαρίου 1891, σ. 242-243
3. τμ. 2, ετ. Γ', τχ. 24, 1 Φεβρουαρίου 1891, σ. 259-260
4. τμ. 2, ετ. Γ', τχ. 25, 10 Φεβρουαρίου 1891, σ. 267, 270
5. τμ. 2, ετ. Γ', τχ. 26, 20 Φεβρουαρίου 1891, σ. 283-284

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΟΛΛΑΝΕΣΚΟΥ

ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ (*)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ, Ιατρός.
ΔΙΑ, σύζυγός του.
ΜΙΤΙΚΑΣ ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ.
ΣΥΜΕΩΝ, υπηρέτης του Ροβεάνου.
ΚΑΤΗΓΚΩ, υπηρέτρια του Ροβεάνου.

Τὸ θέατρον περιετῆ κομψόν ἐστιατόριον, ἐν ᾧ παρετέθη τράπεζα διὰ μέγα δεῖπνον μετὰ τὸν χορὸν. — Καθίσματα περὶ τὴν τράπεζαν. — Δεξιᾷ ἐστία, ὑπεράνω δ' αὐτῆς μέγας καθρέπτης. — Παρ' αὐτῆ ἔδρα, κάθισμα καὶ τράπεζα διὰ τοῦ, καπνίζοντας. — Ἀριστερᾷ κυλικεῖον, ἐφ' οὗ ἀργυρᾶ καὶ κρυστάλλινα σκιάη. — Ἐπι τῆς τραπέζης κάλαθοι πλήρεις ὀπωρίων καὶ γλυκισμάτων. — Δύο θύραι, ἡ μὲν δεξιᾷ, ἡ δὲ ἀριστερᾷ. — Εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς χειμερινὸν φωτακομιεὸν κατάρυτον. — Ἐπι τῆς ἐστίας δύο λαμπτήρες ἀνημέμενοι. — Αἰρομένης τῆς αὐλαίας τὸ ὄρολόγιον σημαίνει τὴν ἐννάτην ὥραν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΥΜΕΩΝ (ἐπιθεωρῶν τὴν τράπεζαν)

10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 41, 42, 43, 44, σα..ρά..ντα.. πέ..ντε! Καλὰ! ἂν συναχθοῦν ἀκόμη μερικοὶ χωροῦν ἴσια ἴσια πενήντα πιάτα. (ἔρευε τὰ θυλακιά του). Νά, πάλι τὸ ἔχασα! Μὲ τὸν χορὸν αὐτὸν ἔχασα τὰ μυαλά μου! Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ χάσω! Φαντάσου σὲ καλὰ καθούμενα νὰ κἀνης ἄνω κάτω ὀλόκληρο σπῆτι γιὰ νὰ κἀνης τόπο νὰ στρυφογυρισθοῦν ἡ κυρία καὶ νὰ μεταφέρῃς ἀπὸ 'δὼ καὶ ἀπὸ 'κεῖ τὰ πράγματα νὰ τὰ σπῆς κεῖ κάποτε, γιὰ τὴν νὰ κἀνης; ἄνθρωπος εἶσαι! καὶ ὅλα αὐτὰ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μαζέψῃς ἕνα σωρὸ κόσμου γιὰ νὰ φᾶν, νὰ πιῇ καὶ νὰ διασκεδάσῃ γιὰ λογαριασμὸ σου... ἐμένα αὐτὸ δὲν τὸ χωρεῖ τὸ μυαλό μου. "Α! νὰ πηγαῖν κανεὶς σὲ ἄλλο σπῆτι, αὐτὸ ἐρχεται στὸ λογαριασμὸ, γιὰ τὴν ἐκεῖ κάθομαι ἡσυχος, κρατῶ τὰ φορέματα τῶν κυριῶν μου καὶ ἀφοῦ χορτάσω ἀπὸ διασκεδάσει καὶ ὕπνο κάμνω καὶ μὰ ἐπιθεωροῦσι στὸ μουφῆτο! Κέφι στὴ ράχι τῶν ἄλλων, τὸ καταλαμβάνω! Ἀλλὰ ὅκτω μέραις νὰ κοιτάζω, νὰ μὴν ἔχω μήτε φαγητὸ μήτε ἡσυχία καθὼς πρέπει, αὐτὸ εἶναι πλέον πάρα πολὺ. Καλὰ λέει ἡ παροιμία: ὁ,τι κἀνεὶς θὰ σοῦ κάμουνε. Πολὺ ἐλυπήθηκα τοὺς καυμένους τοὺς ὑπηρετάς τῶν ἄλλων σπητιῶν, τώρα ἤλαθε καὶ μένα ἡ σειρά μου. Καὶ δὲν θὰ ἦτανε τόσο μεγάλο τὸ κακὸ ἂν ἐδροσίζουμι τὸν ἀνάχιστον μὲ κανένα καλὸ λόγῳ ἀπὸ τοὺς κυριοῦς μου ἢ ἀπὸ τὸ Κατηγκάκι — μὰ ξανθοῦλα μὲ κάτι μάτια σὰν δεκάρες — ποῦ μὲ παίζει χειρότερα ἀπὸ παιγνιδάκι. Μάλιστα! τὸ πέτυχε; "Ὅ τὸ κἀνω δὲν εἶναι καλὸ, καὶ πότε μὲ λέει ξεχασμένο, πότε κούτῳ, πότε χάχα καὶ ἕνα σωρὸ τέτοια, μόλις ἀ-

νοίξω τὸ στόμα μου, μὲ κάνει βεζίλι τὸ διαβολάκι, ὥστε ἀπορῶ πῶς δὲν ἔβαλα τὰ πιάτα ἀνάποδα, τόσῳ ἐσάστια τώρα μὰ ἐβδομάδα μὲ αὐτὸν τὸν καταραμένον χορὸν. "Ἀλλ' ἄς εἶναι χαλάλι τῆς οὔτε στὴν πριγκιπέσσα, ἡ ὁποία σαράντα χρόνια τώρα δίνει χορὸν κάθε Παρασκευῇ, δὲν θὰ εἶναι τόσῳ εὐμορφᾶ ὅσῳ σ' ἐμᾶς. "Ὅταν ρίξῃς μὰ ματιὰ στὴ σάλα, ποῦ σοῦ τὴν ἔκαμα γυαλί μὲ τὸ λουστράρισμα καὶ μάλιστα στὸ τραπέζι (ἐεροκαταπίνει)... καὶ τί δὲν ἔχει ἀπάνω... ἂν δὲν μοῦ αὐξήσῃς καὶ τώρα τὸ μισθό μου, κυρὰ μου, δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη σ' αὐτὸν τὸν κόσμον (ἀνοίγει τὸ ἐμάριον καὶ διευθετεῖ τὰ ἀργυρᾶ δοχεῖα τοῦ καμπανίου). Μόνο πῶς θὰ μᾶς πισῶνε τὰ καλὰ κρασιά! Καλὰ εἶπα ἐγὼ στὸ Κατηγκάκι νὰ τὰ ἀνακατέψωμε μὲ ἄλλα πρόστυχα, γιὰ τὴν οἱ κύριοι στὸ γλέντι δὲν θὰ τὸ παρατηρήσουνε, ἀλλὰ μ' ἔβαλε ἔμπροστὰ μὲ ταῖς φωναῖς, ὥστε τ' ἀκούσε καὶ ἡ κερά μου, γιὰ τὴν ἤμουνε ἀναίδοσμένος σὲ μὰ σκάλα καὶ ἐκαθάριζε τὸν πολυέλαο, καὶ ἡ Κατηγκὼ ἦτανε στὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ... καὶ ἐτοῖ ἐμάζεψε τὸ ἄλλο κρασί, τὸ κλειδώσε καὶ ἐπῆρε τὸ κλειδί. Καὶ τί μὲ μέλει ἐμένα! ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ἐπιθυμοῦν νὰ σπαταλοῦν, τί φταῖνον οἱ ὑπηρεταί! Καὶ τί ἀνήσυχη ποῦ εἶναι.. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα, νέα κυρία καὶ κοσμογυριμένη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην καὶ τόσκα, τόσκα ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν τῆς ἀρέσει τίποτε, θέλει τοῦτο, δὲν θέλει ἐκεῖνο, μπαίνει, βγαίνει, βγάζει, σιάζει, ἀπάνω, κάτω, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, μπορεῖ νὰ κουράσῃ ἐκατὸ ἀνθρώπου ἂν τὴν ἔδουνοισθῃ καὶ πολὺ περισσότερο ἐμᾶς τοὺς καυμένους τοὺς ὑπηρετάς! Καλὰ ποῦ δὲν ἐρχονται καὶ οἱ καλεσμένοι, γιὰ τὴν αὐτὸ δὲ μᾶς ἔλειπε... (ἐπιέρχεται καὶ πάλιν τὴν τράπεζαν). Μπᾶ! Δὲν τὸ εἶπα γῶ. Οὔτε ἡ πριγκιπέσσα δὲν θὰ τὸ κάμνε καλλίτερα. Τὰ βῆλα ὅλα μὲ μεγάλη τέχνη. (Εἰσέρχεται ἡ Κατηγκὼ φέρουσα δύο κἀνιστρα πλήρη ἀνθῶν) Νά καὶ ἡ ξανθοῦλά μου. Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ποῦ μὲ λυπήθηκες καὶ μένα ψυχὴ μου!

ΚΑΤΗΓΚΩ

(τοποθετοῦσα τὰ κἀνιστρα ἐπὶ τοῦ κυλικεῖου)

Ξέρεις πῶς εἶσαι νόστιμος; Καὶ τί ἴθιλες, νὰ εἶμαι ὅλο μαζὶ σου; Χωρὶς συντροφιά δὲν ἔμπορεῖς νὰ περάσῃς; Μόλις τώρα ἐγλύτωσα, ἕως ὅτου νὰ ντύσω τὴν κυρὰ μου ἐνόμιζα πῶς θὰ χάσω τὰ μυαλά μου, ὅσον πάει, γίνεται πλεῖον παράφρων. (Πλησιάζει εἰς τὸν καθρέπτην καὶ καλλοπιζεται). Οὐψ, ἀκόμη βοΐζει τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τῆς κατσάδαις ποῦ ἔφαγα.

ΣΥΜΕΩΝ (πλησιάζων αὐτὴν μετ' ἐνδιαφέροντος).

Καὶ μένα τὸ ἴδιο, πουλάκι μου! Καὶ πάλι ἐγὼ ὅλο ἡσυχάζω ὅταν σὲ βλέπω, ἐνῶ ἐσύ... (ἀποπειράται νὰ τὴν περιπτυχῇ)...

ΚΑΤΗΓΚΩ (ἀποθοῦσα τὴν χεῖρά του)

Γιὰ περιορίσου παρακαλῶ γιὰ νὰ μὴ χαλάσωμε τὴ φιλία μας!... Ἐμένα δὲν μ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ χωρατὰ!...

ΣΥΜΕΩΝ

"Ὁ! καυμένην πολὺ αὐστηρὰ εἶσαι! Δὲν ξέρεις πῶς θὰ σὲ πάρω γυναῖκα; Ἀφῆσε νὰ βγοῦμε μὲ ἄσπρο πρόσωπο ἀπὸ αὐτὸ τὸ χορὸ, καὶ τὸ πρῶγμα εἶναι τελειωμένο. Ὁ Παπᾶς-Στοῖκα τί ἄλλη δουλειὰ ἔχει;

ΚΑΤΗΓΚΩ

"Ἴσως! Γι' αὐτὸ ἴσια ἴσια μὴ βιάζεσαι! Θα ἴδουμε αὔριο. Πολλοὶ χοροὶ ἐπέρασαν, καὶ ἐμεῖνα μόνο μὲ τὴν ὑπόσχεσί σου!

ΣΥΜΕΩΝ

Τί χοροί;

ΚΑΤΗΓΚΩ

"Ἐκεῖνοι ποῦ μοῦ τοὺς ἔδαζες ὡς προθεσμίαν διὰ τὸν γάμον μας.

ΣΥΜΕΩΝ

Ποιὸς σοῦ εἶπε γιὰ 'κείνους τοὺς χορούς; Χορούς ποῦ μᾶς ἔκαναν οἱ ἄλλοι! Ἐγὼ σοῦ λέω γιὰ τὸ δικό μας τὸ χορὸ τὸν ἀποψινό. Ἐπειδὴ εἶναι ὁ πρῶτος χορὸς ποῦ δίνουνε τ' ἀφεντικά μας ἀφότου παρθύκανε, αὐτὸς εἶναι ὁ καλὸς χορὸς, ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι ἦτανε χωρατὰ!...

ΚΑΤΗΓΚΩ

Γι' αὐτὸ λοιπὸν σὲ παρακαλῶ νὰ περιορίσῃς... ἀκοῦς ἐκεῖ χωρατὰ... καλὰ σοῦ ἔλεγα ἐγὼ πῶς εἶσαι ἕνας ἀνόητος... (Ὁ Συμῶν ἀποπειράται νὰ τὴν λάβῃ ἐκ τοῦ βραχίονος) γιὰ κῦταξε καλλίτερα γιὰ τὸ τραπέζι γιὰ τὴν τώρα θ' ἀφεντοῦσαν νὰ ἔχωνται οἱ καλεσμένοι.

ΣΥΜΕΩΝ (μὲ ὕφος ὑπεροπτικόν)

Τραπέζι; φαίνεται πῶς ἔχεις τὸ νοῦ σου μόνο στὴν τοαλέτα, γιὰ τὴν ἄλλοιῶς θὰ ἔδλεπες τὸ τραπέζι σου ὁκάρωσα! Ὅριστε, κοκόνα μου, κῦταξε, οὔτε στὴν πριγκιπέσσα... (εἰρωνικῶς) ἀλλὰ τί μιλῶ ἐγὼ σ' ἐσένα γιὰ πριγκιπέσσαι! ἐσύ δὲν εἶδες ἄλλα τραπέζια ἀπὸ τοῦ Δοροστὶν τοῦ μπεκιάρη καὶ τῆς κοκόνα Λοξίτσας Σιμιτάγκας ποῦ τρώει ὅλο σὲ ξένα σπῆτια. Νά κῦταξε ἂν θῆλῃς νὰ μάθῃς τί θὰ πῆ τραπέζι ἀρχοντικό!... δὲν ἐγύρισα ἐγὼ τοῦ κάκου ἐπτά χρόνια μὲ τὸν ἀφέντη μου σ' ὅλα τὰ λουτρά, ἐμάθαμε καὶ μεῖς κάτι τι, μάλιστα ματμαζελά μου (περιστρέφόμενος ἐπὶ τοῦ ἐνός ποδός) ἐκεῖ δὲν φθάνουνε τὰ κοριτσάκια, ξανθοῦλα μου!

ΚΑΤΗΓΚΩ

Γιὰ περιορίσου!... αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω... (Μετὰ μικρὰν διακοπήν). Τὰ μαχαιροπήρουνα τὰ ἀσημένια τᾶφηρες ἀπὸ τὴν μεγάλη κυρία!

ΣΥΜΕΩΝ (ἐρευῶν τὰ θυλακία του).

Θαροῦ πῶς ἔχασα τὸ γράμμα... Καὶ πῶς

(*) Ἡ σκηνὴ ἐν Βουκουρεστίῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ροβεάνου.

νά μὴν τὸ χάσω!... Ἦθελα νὰ σ' ἐδῶπα στὴ θέσι μου! (ἐρίσκει χαρτίον). Ἄ νά το! (Τὸ ρίπτει μετ' ἀνακτιβρασεως εἰς τὴν ἐστίαν). Ἦτανε τοῖγαρόχαρτο! Καὶ χωρὶς γράμμα δὲν θά μοῦ τὰ δώσω.

ΚΑΤΗΓΚΩ

Τὰ γυρέψες; πῆγαινε νὰ τὰ γυρέψης· ἢ καλλίτερα στείλε κανέναν ἄλλον... τὸ Βασίλη τὸν ἀμαξά!... γιατί ποζὸς θ' ἀνοίγη τὴν πόρτα ὅταν ἀρχίσουν νὰ ὄρωνται οἱ καλεσμένοι... Ξεχασμένοι! (γελά). (Ὁ Συμεὼν, ἐξακλουθεὶ ἱερυνῶν τὰ θυλακία του.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο. ἄνωτέρω, ΛΙΑ (φίρουσα κυψὴν ἐπιτήτα γροῦ, ἔργεται ἐκ τοῦ βῆθους τῆς σκηπῆς, ἐκ τοῦ φωτοκαμείου).

ΛΙΑ (δευθεύουσα ἐν φέλλιον).

Κατήγκω, τί κάμνει ὁ κύριος;

ΚΑΤΗΓΚΩ

Πρὸ ὀλίγου ἐδίδασκε στὴν κάμαρά του.

ΣΥΜΕΩΝ

Τοῦ ἐτοίμασα ὅλα τουτὰ ρούχα. Καὶ δὲν εἶναι καὶ ἀργά. Μόλις ἐκτύπησαν ἐγγεά!

ΛΙΑ (ἰσταμένη πρὸ τοῦ καθρέπτου).

Φέρε ἓνα μεγάλο χαρτί ποῦ ἔχω στὴν σέρα, Κατήγκω, καὶ κύταζε μήπως ἀψῆσα τὰ γάντια μου ἐπάνω στὸ πιάνο στὴ σάλα. (Ἡ Κατήγκω ἐξέρχεται. Πρὸς τὸν Συμεὼν.) Ἐδιόρθωσες, καθὼς σοῦ εἶπα, τὸ χαλὰ στὴν σκάλα καὶ τῆς λάμπης; (Ὁμιλεῖ ταχέως καὶ φάνται ἀνυπόμονος καὶ νευρική).

ΣΥΜΕΩΝ

(ἀνάπτων κατα σειράν τὰ κηρία καὶ σβῶνων αὐτά).

Μὴν ἀνυσυχεῖτε, κυρία μου. Ὅλα εἶναι στὸν τόπο τους. Ἡ λάμπης λάμπουν σάν νὰ ἦναι φωτοχυσία! Γιὰ τοὺς ὑπηρετάς νὰ μὴν ἔχετε καμίαν ὑποψίαν, εἶναι ὅλοι δικοὶ μας. Εἶναι ὁ Μυχαλάκης, ὁ ἐξάδελφος τῆς Κατήγκως καὶ ὁ ἀνεψιός μου ποῦ ὑπηρετεῖ στοῦ Δοθροτίν, αὐτὸς ποῦ πῆγε καὶ στὸ Παρίσι. Εἶναι στυγυριδμένον σάν ἀρχοντόπουλα!

ΚΑΤΗΓΚΩ (φέρει χαρτίον ἐν εἴξει φακέλλου).

Δὲν ἦρα πουθενά τὰ γάντια σας. Τὰ ἐξήπτησα καὶ στὴν κάμαρά σας καὶ στὴν κάμαρα τοῦ κυρίου. (βλέπει τὰ χειρόκτια εἰς τὴν ζώνην τῆς κυρας τῆς) νὰ τὰ γάντια, ἐδῶ εἶναι (τὰ δίδει εἰς τὴν ΛΙΑν).

ΛΙΑ

Καλὰ λέγεις, τὰ ἐλθισμόνησα· εἶχα τὸν νοῦν μου ἀλλοῦ. Δόσε μου τὰ κἀνιστρα μὲ τὰ ἀνθη. Βάλε τα εἰς τὰ μικρὰ βάζα (ἀνοίγει τὸν φακέλλου καὶ ἐξάγει δελτάρια, τὰ ὅποια τοποθετεῖ ἑμοῦ μὲ μι' ῥας ἀνθοδέσμας εἰς ἕκαστον πινακίον). Ἄμα ἀρχίσῃ νὰ ἔρχεται κόσμος νὰ φροντίσετε νὰ καταιδῶσθε τὸ παραπέτασμα τῆς σέρας καὶ νὰ μὴν τὸ σκώσετε ἕως ὅτου δὲν ἔλθω ἐγὼ ἐδῶ. Κατήγκω, ἀφοῦ τελειώσῃς, νὰ βάλῃς τὸ μικρὸ σίδερο διὰ τὰ μαλλιά καὶ ἓνα κουτί φουρκέταις κοντὰ εἰς τὸν καθρέπτου τῆς κάμαρας μου. Νὰ βάλῃς καρφίτσες εἰς ταῖς κορδέλαις τοῦ κοτιλιόν... θὰ ταῖς εὔρης εἰς τὸ καλάθι τῆς ἐργασίας μου.

ΚΑΤΗΓΚΩ

Πολὺ καλὰ, κυρία (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνωτέρω, ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἐν ἀτημελήτῳ ἐνδυμασίᾳ καὶ ἔχων τὴν κόμπη ἀτακτον εἰσέρχεται κρατῶν β βλίον).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Φιλτάτη, ποῦ ἐβαλες τὸ γραφεῖόν μου, ἀδύνατον νὰ τὸ εὔρω.

ΛΙΑ

Τὸ γραφεῖόν σου (σκέπτεται ἐπ' ὀλίγον παρατηρούσα τὸν Συμεὼνα). Ἄ! ἤξεύρω, τὸ ἐβαλα ἐπάνω εἰς κάσαις ἀποκάτω ἀπὸ τὴν σκάλα. Ἐσκόπευα νὰ τὸ τοποθετήσω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ ὅπου ἔχω συσσωρεύσει καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ ὁ Συμεὼν μοῦ εἶπεν ὅτι ἴσως τὸ χρειασθῆς καὶ ἐστὶ τὸ ἐβαλα πλέον πρόχειρον...

ΣΥΜΕΩΝ

Εἶναι πίσω ἀπὸ τὸν μπερτέ, ἀφεντικό, πίσω ἀπὸ κάτι ντουλάπια μὲ γιατρικά καὶ γύψινα ἀγάλματα.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ αὐτὸ λέγεται πρόχειρον;... Μοῦ ἐμεταφέρατε καὶ τὰ ντουλάπια μου. Ἄλλὰ θὰ καταστραφοῦν αἱ συλλογαὶ μου! Ποῖος ἤξεύρει πῶς τὰ ἐρρίψατε ἐκεῖ τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο! Τί ἐπέριξα ἂν τὰ ἀφίνες ἐκεῖ ποῦ ἦσαν;

ΛΙΑ

Μὰ καλὰ, φιλτάτε μου, πῶς ἤμποροῦσα νὰ τὰ ἀψῆσω ἐκεῖ; θὰ κατεστρέφοντο ἐντελῶς, διότι τὴν βιβλιοθήκην σου τὴν ἔκαμα καπνιστήριον, καταλαμβάνεις λοιπὸν ὅτι ἐὰν ἔμεναν ἐκεῖ δὲν θὰ ἦσαν ἀσφαλῆ. (Πλησιαζουσα τὸν Ροβεάνου). Τί δὲν ἐνδύθησ ἀκόμη. Εἶναι σχεδὸν ἐννέα καὶ μισή, καὶ θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἔρχεται ὁ κόσμος, καὶ ἐννοεῖς ὅτι δὲν θὰ δέχομαι ἐγὼ μόνη! Πῆγαινε γλήγωρα νὰ ἐνουθήξῃ καὶ μὴ συλλογιζέσαι τὸ γραφεῖόν σου καὶ τὰς συλλογὰς σου, διότι εἶναι καλὰ ἐκεῖ ποῦ τὰ ἐβαλα.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἄκους ἐκεῖ καλὰ! Ἄντρεψες ὀλόκληρο τὸ σπῆτι μὲ τὸν χορὸν σου. Δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ ἐπανεύρω καὶ τὰ μυαλά μου μὲ τὴν κατάστασιν αὐτῆν.

ΛΙΑ (ἀδύουσα αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν)

Πῆγαινε καλλίτερα νὰ ἐνδύθηξ καὶ ἀψῆσε τὸ κατηγορητήριον διὰ ὑστερότερα. Τώρα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τὸ ἀκούσω. Δὲν βλέπεις πόσα πράγματα πρέπει νὰ γίνουν ἀκόμη; Πῆγαινε καὶ γίνου ἐμμορφος ἂν θέλῃς νὰ μὴν ἀρχίσω ἐγὼ τώρα νὰ μαλώνω (τὸν σῦρει ἐκ τοῦ βραχίονος μέχρι τῆς θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἄνωτέρω πλὴν τοῦ Ροβεάνου.

ΛΙΑ (πρὸς τὸν Συμεὼνα)

Ἐσὺ πταίεις! Ἄν ἀψῆνες τὸ γραφεῖον ἐκεῖ ποῦ σοῦ εἶπα ἐγὼ ἐξ ἀρχῆς νὰ τὸ βάλῃς, δὲν θὰ εἶχεν ὁ κύριος ἀνάγκην νὰ τὸ ζητῆ ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐτοιμος.

ΣΥΜΕΩΝ (καθ' ἑαυτὸν)

Νά, ὅλο ἐγὼ φταῖω, δὲν σὰς τὸ ἄεγα ἐγὼ; Μοῦ εἶχε εἰπεῖ νὰ τὸ βάλω στὴν ἀ-

ποθήκην τῶν ξύλων. (Πρὸς τὴν ΛΙΑν). Ἐνόμιζα πῶς εἶναι πρὸ πρόχειρο ἐκεῖ καὶ ἂν μὲ ἤρωτα ὁ κύριος, διότι μόλις σήμερα μετὰ τὸ μεσημέρι τὸ μετέφερα, θὰ τὸ εὔρισκε ἀμέσως!

ΛΙΑ

Καλὰ, καλὰ! κύταζε καλλίτερα νὰ κάνης τὴ δουλειά σου παρὰ νὰ ἀπαντῆς αἰωνίως.

ΣΥΜΕΩΝ

(ἐξερχόμενος διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας, καθ' ἑαυτὸν)

Τοῦ κάκου, δὲν ἔχω τίχην!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (εἰσερχόμενος)

Ἡοῦ μοῦ ἐδάλατε τὰ κλειδιά; Ἐπὶ τέλους κατάρθωσα νὰ εὔρω τὸ γραφεῖόν μου, ἀλλὰ τὰ κλειδιά πουθενά! Λὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τοποθετησιν τῶν δουλαπιῶν μου. Τὸ ἐν ἦτον βαλμένο πλάγια, καὶ τοῦ ἄλλου σπαρῶμένα τὰ τζάμια.

ΛΙΑ (ἀνυπόμονος)

Τὰ κλειδιά; τὰ κλειδιά; Τί θὰ τὰ κάμης. Νομίζω ὅτι ἐγὼ τὰ ἐβαλα κάπου. (Πρὸς τὸν Συμεὼνα). Πῆγαινε ἐρώτησε τὴν Κατήγκω τί τὰ ἔκαμε;

ΣΥΜΕΩΝ

(ἐξερχόμενος διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας καθ' ἑαυτὸν)

Ἄμ τί, μόνο ἐγὼ εἶμαι ξεχασμένος; Τώρα φευγῶ, νὰ πάω νὰ φέρω τὰ μαχαίρια γιατί ἀλλοίμονο!

ΛΙΑ

Παρακαλῶ δὲν ἔμπορεῖς χωρὶς κλειδιά; Ποῦ νὰ τὰ εὔρω τώρα; τί θὰ τὰ κάμης;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μοῦ χρειάζονται διὰ τὰς σμειώσεις τὰς ὁποίας ἔχω εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Δὲν ἔχω αὔριον μάθημα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον;

ἌΛΙΑ (γελωσα)

Τί, σκοπεύεις νὰ παραδώσῃς αὔριον; Ὁραία παράδοσις θὰ ἦναι ἀφοῦ μείνης εἰς τὸν χορὸν ἕως εἰς τὰς 8 τὸ πρωΐ, διότι ἤξεύρεις ὅτι μετὰ τὸ τελευταῖον γκαλόπ θὰ δώσω μεν εἰς τοὺς προσκεκλημένους καὶ καφέ μὲ γάλα...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ καφέ μὲ γάλα;... Οἱ δυστυχησμένοι οἱ ἄνθρωποι!

ΛΙΑ

Πρῶτον ἐγὼ δὲν ἐννοῶ χορὸν ἂν δὲν τελειώσῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν μὲ τὸν ἦλιον. Ἐπειτα ἡμεῖς ἔχομεν καὶ χρέος νὰ τὸν παρατείνωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον... Εἶναι ὁ πρῶτος χορὸς τὸν ὁποῖον διδομεν μετὰ τὸν γάμον μας... Ἄρα πολὺ φυσικὸν νὰ διαρκέσῃ τοῦλάχιστον μέχρι τὸν ὀκτώ.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ὁ πρῶτος χορὸς! καὶ τοῦλάχιστον μέχρι τὸν ὀκτώ! Οἱ ὀρίζοντές σου εἶναι εὐρύτατοι, φιλτάτη μου! Καὶ μὲ τὴν ὑγίαιν τί κάμνομεν κυρία μου;

ΛΙΑ

Ἡ ὑγεία; εὐχαριστῶ, εἶνε ἀρίστη, κύριε καθηγητά...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνωτέρω, ΚΑΤΗΓΚΩ (εἰσερχεται ἀριστερῶθεν).

ΚΑΤΗΓΚΩ

Τὰ κλειδιά τοῦ γραφεῖου δὲν εἶναι πουθενά!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε!

ΚΑΤΗΓΚΩ

Μήπως εἶναι μέσα στὸ πανιεράκι, τὸ ὁποῖον ἐκκλεῖδα μέσα στὴ ντουλάπα;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ τὴν ντουλάπα ποῦ τὴν ἐρρίψατε.

ΚΑΤΗΓΚΩ

Τὴν ἀναιδῶσαμε στὴ σοφίτα ἐξ αἰτίας τοῦ καθρέπτου. (Τὸ ὥρολόγιον σημαίνει τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Εἰς τὴν σοφίτα μὲ τὸ σκότος αὐτὸ καὶ ποῖος ἤξευρεῖ τί ἐρρίψατε τριγύρω... καλλίτερα νὰ ὑπάγω νὰ ἐνδυθῶ. Βλέπω ὅτι μὲ σὰς δὲν θὰ τὰ βγάλω πέρα!

ΛΙΑ

Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο, φίλατέ μου. Καὶ ἔλα γλήγορα εἰς τὴν αἴθουσαν. Κατήγκω στερέωσε τὸ κορσέτο μου ἀπ' ὀπίσω, διότι ὅλο ἀνεβαίνει. (Ἡ Κατήγκω ἐκτελεετὶ τὴν παραγγελίαν).

ΚΑΤΗΓΚΩ

Χωρὶς τὸν μεγάλο καθρέπτη δὲν θὰ ἠμπορέσθαι νὰ συγριθῆτε, κυρία, διότι εἰς αὐτὸν μόλις φαίνεσθε ἢ μισή.

ΛΙΑ

Καλλίτερα βλέπω εἰς αὐτὸν παρὰ εἰς τὸν ἄλλον τοῦ σαλονιοῦ. Δὲν πέφτει πολὺ ἢ φοῦστα μου; Νομίζω ὅτι ὅλο τὴν πατώ.

ΚΑΤΗΓΚΩ

Τώρα ἐρχεται καλὰ, τὴν ἔλιασα μὲ καρφίτσες καὶ δὲν θὰ πέφτη πλέον (ἀκούεται ἔξωθεν ἤχος κώωνος).

ΛΙΑ

Ἴδού, κάποιος ἐρχεται. Εἶναι σχεδὸν δέκα ἡ ὥρα. Ἦρχισαν νὰ ἐρχῶνται. Λόδε μου γλήγορα τὰ γάντια μου! Ποῦ εἶναι ὁ Συμεῶν; Κύταξε νὰ ἰδῆς ποῖος εἶναι. Εἶπέ του νὰ περάσῃ εἰς τὴν σάλα. Καὶ ὁ Γεώργιος δὲν εἶναι ἐτοιμος; Κι' αὐτός ἢ παραδόσις τοῦ ἔλειπε τώρα! (Ἡ Κατήγκω ἐξέρχεται δεξιῶθεν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ αὐτοί. ΚΑΤΗΓΚΩ, ΜΙΓΚΙΑΣ ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ (ἐν ὀδοιπορικῇ ἐνδυμασίᾳ).

ΛΙΑ (προχωροῦσα πρὸς τὸ φυτοκομεῖον)

Ἴσως εἶναι ἡ μητέρα.

ΚΑΤΗΓΚΩ (εἰσπρὸς)

Εἶναι ὁ κύριος Μιγκίας Ζορνέσκος.

ΛΙΑ

Ὁ Ζορνέσκος. Εἶπέ του νὰ ἔλθῃ ἐδῶ (ἐπανέρχεται).

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

(εὐθὺς εἰσέρχεται: ταχεῖ τῷ βήματι, ἔπειτα βλέπων τὴν τράπεζαν παρατεθειμένην καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Λίας ἑστατικῶς θαυμάζων).

Φιλῶ τὸ χερί σας, κυρία μου. Ἄλλὰ τί εἶναι αὐτά; Ἐχετε δεῖπνον ἢ εορτήν; (παρατηρῶν τὴν Λίαν). Φόρεμα ροζ ντεκολτέ... μήπως ἔχετε χορὸν; χορὸν; καὶ εἰς ἐμὲ δὲν εἶπατε τίποτε; Καλοὶ φίλοι εἶσθε! (Ἡ Κατήγκω ἐξέρχεται).

ΛΙΑ (τείνουσα τὴν χεῖρα ἣν ὁ Ζορνέσκος ἀσπάζεται).

Πῶς; δὲν ἐλάβετε πρόσκλησιν; Ἐγὼ ἔ-

πρεπε νὰ ἀπορῶ βλέπουσά σας ἐρχόμενον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν (δεικνύουσα τὰ ἐνδύματά του). Εἶναι δέκα ἡ ὥρα καὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ ἐρχῶνται διὰ τὸν χορὸν, τὸν πρῶτον χορὸν τὸν ὁποῖον δίδομεν μετὰ τὸν γάμον μας. Τί δὲν τὸ ἤξευρετε; Ἄδύνατον! σὰς ἔστειλα προσκαλητήριον πρὸ δέκα ἡμερῶν.

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Ἀκριδῶς διότι μοὶ τὸ ἔστειλατε πρὸ ἡμερῶν δὲν γνωρίζω τίποτε. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν ἐξοχίην. Ἀνεχώρησα τὴν ἐπιούσαν τοῦ χοροῦ τῆς περιγικίδου, ἀκριδῶς πρὸ δύο ἑβδομάδων. Συγγνώμην διότι ἐτόλμησα νὰ ἔλθω εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον καὶ εἶχα τόσον ἀνυπομονήσαν νὰ καταθέσω τὴν ἐνδειξὴν τοῦ θαυμασμοῦ μου εἰς τοὺς πόδας τῆς ὡραίας χορευτρίας, ἥτις μὲ ἔδωσεν ἐκ μεγάλου κινδύνου, ὥστε παρέβην τοὺς κανόνας τῆς εὐπρεπειᾶς καὶ ἤλθον ὀπισθὸν ἡμῶν.

ΛΙΑ (γελῶσα)

Καλὰ, καλὰ, κύριε Πεταλοῦδα! σὰς συγχωρῶ, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρον. Νὰ παρουσιάσθῃτε ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἐνώπιόν μας ἐν μεγάλῃ στολῇ.

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Ἐγὼ πεταλοῦδα! σεῖς τὸ λέγετε; Ἀστεύσεθε κατὰ τὸ σύνθηρος. Τί κάμνει ὁ Γεώργιος; Στοιχηματίζω ὅτι θὰ ἔχη τὴν μύτην τοῦ χωμένου εἰς κἀνὲν βιβλίον!

ΛΙΑ

Παντάσῃν. Ἐτοιμάζεται, κάπως διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ κατῶρθωσα. Φαντασθῆτε ὅτι ἐξήτει νὰ εὔρη τὰς σημειώσεις του, τώρα εἰς τὰς δέκα, διὰ τὸ αὐριανόν του μάθημα... Τί λέγετε δι' αὐτό; Νὰ σκέπτεται τοιαῦτα πράγματα τὴν ἑσπέραν τοῦ πρώτου χοροῦ μας... Δὲν εἶναι καλὸς διὰ ζωγράφισμα; (περπατεῖ).

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Τί νὰ τοῦ κάμης! Χορὸς ἢ ὄχι, ὁ ἀνθρώπος τῆς ἐπιστήμης, ὁ πεπαιδευμένος, ὁ ἐξοχος ἱατρός δὲν εἶναι ὅπως κάθε ἄλλος θνητός! Δὲν ἐνδύεται ἐγκαίρως καὶ ὅταν ἐνδυθῆ δὲν ὁμοιάζει μὲ τοὺς ἄλλους. Δὲν τὸ λέγω ἀκριδῶς δι' αὐτὸν, ἀλλ' ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἔτσι καὶ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τοῦ μεταδράτε!... Ἡ ἐπιστήμη προτιμᾶται παντὸς χοροῦ καὶ αὐτῆς τῆς...

ΛΙΑ (διακόπτουσα)

Συζύγου, εἰπῆτε το... Ἴσως ἔχετε δίκαιον...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Συγγνώμην, σεῖς ἀποτολεῖτε ἐξαιρέτιν... καὶ ἐπόδειξις ὅτι ἐνδύεται (παρατηρῶν τὴν Λίαν). Τί λαμπρὸν φόρεμα καὶ τί ὡραία σὰς ἔρχεται. Πιστεύω, κυρία, ὅτι θὰ μοῦ κάμει τὴν χάριν νὰ χορευθῆτε τὸ κοτιλῶν μαζὶ μου (πλησιάζει τὴν Λίαν).

ΛΙΑ

Πολὺ εὐχαρίστως!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ (λαμβάνων τὴν χεῖρά της)

Καὶ τὸν πρῶτον τετράχορον!

ΛΙΑ

Ἀναμφιδόλως,

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ (φιλῶν τὴν χεῖρά της)

Καὶ τὸ πρῶτον βάλς;

ΛΙΑ

Καὶ τὸ πρῶτον βάλς! Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε καιρὸν νὰ χορευθετε ὅλα αὐτά, διότι δὲν πιστεύω νὰ παρουσιασθῆτε οὕτω εἰς τὴν αἴθουσαν.

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Ὅχι, ὄχι ἀναχωρῶ ἀμέσως! Θὰ ἦμαι ἐτοιμος ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν. Ἄλλως τε κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν εὐλογημένον σύστημα νὰ ἐρχῶνται οἱ προσκεκλημένοι περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐλλίξω νὰ εἶμαι μετὰ τῶν πρῶτων. Ὡστε συνεννοήθημεν, τὸ πρῶτον βάλς, τὸν πρῶτον τετράχορον καὶ τὸ κοτιλῶν!

ΛΙΑ

Ναί, ναί.

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Ἄλλὰ τί θὰ εἰπῆ ὁ Γεώργιος δι' αὐτό;

ΛΙΑ

Πῶς, τί θὰ εἰπῆ; Τίποτε κατὰ τὸ σύνθηρος, τὸ πρῶτον εἶναι πολὺ φυσικόν.

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Μὴ ἀπορεῖτε, ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του δὲν θὰ εὔρισκα τὸ πρῶτον τὸσον φυσικόν. Ἄλλ' αὐτός... βεβαίως ἔχετε δίκαιον.

ΛΙΑ

Δὲν σὰς ἐννοῶ.

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως καὶ νὰ σὰς ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν;

ΛΙΑ (παρατηροῦσα τὸ ὥρολόγιον σημαίνον 9 3/4.)

Ἠκούσατε; Δὲν ἔχετε καιρὸν νὰ χάνετε, λέγετε τί ἔχετε νὰ εἰπῆτε.

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Βλέπετε, δι' αὐτὸ λέγω ὅτι εἶσθε ἀγγελος (μὲ πάθος) ἀγαθὴ! ἀγαθὴ!...

ΛΙΑ (τῷ δεικνύει τὸ ὥρολόγιον).

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Θὰ ἦμαι πολὺ σύντομος. Δέκα λέξεις καὶ τελειῶν! Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Γεώργιος σὰς ἀγαπᾷ. Ἄλλὰ τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις μίαν γυναῖκα οἰανδήποτε, καὶ νὰ ἀγαπᾷ μίαν γυναῖκα ὡς ὑμᾶς εἶναι ἄρα γε τὸ ἴδιον; Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν τυχοῦσαν γυναῖκα θὰ ἐδίδεν ὅλην τὴν καρδίαν του θὰ ἐδίδεν ἄρα γε ὅ,τι πρέπει τὸν ἄλλον; (Ἡ Λία μειδᾷ). Μὴ γελᾶτε. Θὰ φθάσω ἀμέσως εἰς τὸ συμπέρασμα. Γνωρίζετε ἢ μᾶλλον δὲν ἠθελοῦσατε νὰ γνωρίσθαι τὰς περὶ ἔρωτος ἀρχάς μου, διότι ἄλλως εὐκόλως θὰ καταλαμβάνετε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλω νὰ σὰς ἀποδείξω. Γνωρίζετε πόσον μοὶ εἶναι προσφιλεῖ τὰ ῥόδα τὰ ὁποῖα καλλιερῶ μὲ πάθος. Μετὰ μακρὰν πείραν ἐβήσα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐκ τῆς ἀγρίας βᾶτου δὲν δύνασαι νὰ παραγάγῃς ἑκατοντάφυλλον, ὅσον καλὰ καὶ ἂν τὴν ἐγκεντρώσῃς καὶ ὅσον καλὰ καὶ ἂν τὴν περιποιηθῆς. Καὶ ὅμως ἡ καταγωγὴ της εἶναι κοινή. Ἄλλὰ ποῖα διαφορά μετὰ τὸν δένδρον τῆς μῆς καὶ εἰς ἄλλης. Καὶ αὐτὰ αἱ ἀκανθαὶ των δὲν ὁμοιάζουσι. Ἡ ἀκανθα τῆς πρώτης πληγόνει, σχίζει τὸ κρέας ὡς ὄνουξ, ἡ ἄλλη κεντᾷ—ὡς εὐφυῆς λόγος—καὶ σὲ κάμνει νὰ ἀνασκιτῆς εἰς τὸ φῆλημα! Ὡστε...

ΔΙΑ (παρατηροῦσα αὐτόν μειδιῶσα)

Ὅστε κατὰ τὴν μεγαλοφυᾶ παραβολὴν αὐτὴν ἐγὼ εἶμαι...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Ἐκατοντάφυλλον, κυρία μου! Ρόδον ἑκατοντάφυλλον τὸ ὁποῖον ὁ Γεῶργος ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ κατέχη καὶ τὴν ἀδεξιότητα καὶ ἀδικίαν ἴσως νὰ μὴ τὸ ἀναγνωρίζη καὶ νὰ μὴ τὸ ἐκτιμᾷ...

(ἔπεται συνέχεια)

Μετάφρασις ἐκ τῆς Ρουμανικῆς.

Ν. ΜΟΣΧΑΚΗΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΟΛΛΑΝΕΣΚΟΥ

ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(συνίχεται)

ΛΙΑ

Με άλλους λόγους, ό σύζυγός μου ό διακεκοιμένος αυτός επιστήμων, ώς τόν ώνομάσατε, με όλην τήν φήμην του, ώς πεπαιδευμένου, έχει, καθ' ύμᾶς, άτελείς, άτελεστάτας γνώσεις βοτανικῆς, και όσον άφορᾷ τᾶ ρόδα ηδύνατο ασφαλέςτατα να λάβη μαθήματα παρ' ύμῶν !...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Πώς φαίνεσθε ότι είσθε γυνή! Και όποία γυνή μάλιστα! "Γχετε πρόχειρον έκείνο τό «δέν ηξέρω τι», τό όποϊόν μάς μαγεύει και ενίστε μάς πείθει χωρίς να θέλωμεν! "Έχετε τό άνεκτίμητο; δώρον του τρυφερού παραδόξου και τήν σπανία ιδιότητα τῆς εύφους ερωνας τᾶ όποια ύποθάλλουσιν έτι μάλλον τό πῦρ τό όποϊόν τόσον εύκόλως άνάπτει με τό βλέμμα σας και με τούς λόγους σας. "Επί τέλους πάν ό, τι σας περιτοχιρίζει η προέρχεται από σας ...

ΛΙΑ

Αι άκανθαί μου, κύριε Ζορνέσκο, αι άκανθαί μου του έκατοντάφυλλου! (γελᾷ). "Η ιδέα είναι πρωτότυπος, και τό λυρικόν ύφος με τό όποϊόν τήν περιβάλλετε τῆς παρέχει γλυκύτητα δελεαστικῆν, εκ τῆς όποιας βεβαίως πολλάκις θα είχατε εύκαιριαν να ησθε πολύ εύχαριστήμενος. Δέν έχει ούτω;

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

"Ημπορείτε να λέγετε ό, τι θέλετε, κυρία μου, και αι τρυφεραί άκανθαί σας δέν θα σας έμποδίσουν να είσθε η πλέον άξιολάτρευτος γυνή και η πλέον πολύτιμος ... ("Η Λια τόν παρατηρεί επί μακρόν) και η πλέον πολύτιμος (μετ' έμμάςως) φίλην.

ΛΙΑ

Λυπούμαι ότι δέν είναι έδώ και ό Γεώργιος, διότι πολύ θα νύχαριστείτο να παραστή εις άληθῆ μεταμόρφωσιν του καλου του φίλου, ό όποϊός βεβαίως όχι πρώτην φοράν και χάριν εμού προκαλεί τοιαύτας εκπλήξεις!...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

"Ω! δέν βιάζομαι, ό Ροβεάνος είναι ό προσφιλέστερός φίλος μου, προς τόν όποϊόν όχι μόνον αι παιδικαί άναμνήσεις και ...

ΛΙΑ (διακόπτουσα)

Και;...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Και αι τῆς νεότητος με συνδέουσιν, αλλά και βαθεΐα και ανεξάλειπτος εύγνωμοσύνη!

ΛΙΑ (έκπληγμένη)

Πώς; όφείλετε εις τόν Γεώργιον εύγνωμοσύνην! Δέν τό εγνωρίζον αυτό. "Ιδού ακόμη μία άρετή. "Έχέμυθος όταν πρό-

κειται περι τῶν εύγενεστάτων αισθημάτων, άν και δέν είσθε πάντοτε τοιοῦτος προκειμένου περι τῶν ιπποτικῶν σας περιπέτειών!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Κυρία!

ΛΙΑ

Τελειότης σχεδόν σπανία τῶν σύμμερον ... αυτό δέν πρέπει να σας εμβάλλη εις σκέψεις, ούτε να σας κάμνη να λαμβάνετε μελαγχολικόν ύφος, διότι εξ όσων μου είπατε εγώ πιστεύω μόνον όσα πρέπει να πιστεύσω!...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ (λαμβάνων τήν χεΐρά της).

Κυρία μου, δύνασθε να πιστεύσετε ό, τι έννοεΐτε και δέν άπελπίζομαι ότι θα άθανθῆτε πόσην άληθειαν και ειλικρίνειαν ένέχουσιν οι λόγοι μου. Και με όλους τούς σαρκασμούς τούς όποϊους μεταχειρίζεσθε εναντίον μου δέν θα μεταβάλλετε ποτέ τήν περι ύμῶν γνώμην μου. "Έχετε χαρακτήρα, μάλιστα χαρακτήρα, κυρία μου! Μόνον όποιος σας γνωρίζει ήμπορει να σας εκτιμήσῃ και μόνον όποιος σας αγαπᾷ δύναται να ύποταχθῆ εις σας (τῆς φιλεί τήν χεΐρα).

ΛΙΑ (σασαρά, άποσύρουσα τήν χεΐρά της)

Και αυτός είσθε σεις μόνος!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Δέν λέγω τοῦτο. Πολύ πιθανόν και ό Ροβεάνος να τό άνεκάλυψε, ούχ ήπτον δέν φαίνεται ούτε να λαμβάνη υπό σπουδαίαν έποψήν τό πρᾶγμα ούτε τουλάχιστον να τό εκτιμᾷ όπως πρέπει, και ... εάν ηθέλατε ... (η Λια τόν παρατηρεί επί μακρόν) πολύ εύκόλως θα κατωρθώνατε να τό έννοήσῃ.

ΛΙΑ

Είστε άδρόφρων, κύριε Ζορνέσκο, ούχ ήπτον επιτρέψατέ μου να σας είπω ότι η φιλοσοφία σας δέν είναι πολύ διορατική. "Όσα βλέπετε έδώ σας τό άποδεικνύουν. "Ό άποψινός χορός είναι έργον ιδικόν μου, είναι τό θέλημά μου. "Ό Γεώργιος επεθύμει τουλάχιστον κατά τό πρώτον έτος να μη ανοίξωμεν τήν οικίαν μας εις τόν κόσμον. Είσθε φίλος μας και δύναμαι να σας τά είπω όλα. Γνωρίζετε πόσον μου άρέσει ό κόσμος. Είτε η άνατροφή είτε η φύσις η έπλάσαν τοιαύτην. Είμαι ζωγρά, μου άρέσει ό χορός, η μουσική, ό θόρυβος και τό πολύ φως, και δέν έννοώ παντάπασι, επειδή ύπανδρεύθην να γίνω σοδαρά δέσποινα και να κλεισθώ εις τούς τέσσαρας τοίχους δια να λάδω ύφος προσπεποιημένης σοδαρότητος όλως αντίθετου προς τόν χαρακτήρα μου και να κύψω ύποκριτικῶς τόν άχένα — καθώς κάμνουν αι πλεισταί τῶν γυναικῶν—εις τᾶς κοινωνικᾶς απαιτήσεις αι όποιαί με στενοχωροῦν η εις ματαιότητος αι όποιαί με κάμνουν να άγανακτώ!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Σας έννοώ κάλλιστα!

ΛΙΑ

Είμαι ειλικρινής. Μοί άρέσκει να λέγω ό, τι αισθάνομαι και να κάμνω ό, τι πρέπει. Δέν θέλω να είμαι ούτε σεΐλις πρόχειρος επί τῆς όποιας έκαστος να δύναται να γράφῃ τᾶς ταραχᾶς τῆς καρδίας του, ούτε άρμονικόν άγγεϊόν ηχοῦν μοιραίως εις πᾶσαν έπαφήν!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Τι ζωηρότης! τι φαντασία! τι όφθαλμοί! και τι ώραία είσθε όταν δίδετε ό, τι ποτέ δέν θα λάβετε από άλλους, δηλαδή συμβουλάς, άν όχι μαθήματα! Δέν είχα δίκαιον να είπω ότι έχετε χαρακτήρα! Πιστεύω ότι αυτό δέν θα με έμποδίσῃ να χαρῶ ότι μοι έπετρέψατε να χορευθώμεν όμοῦ ως καλοί φίλοι τούς τρεΐς χορούς!

ΛΙΑ (παρτηρούσα τό επί τῆς έστίας ώρολόγιον)

Βεβαίως, προσέξατε μόνον μη χάσετε τήν εύκαιριαν. Παρατηρήσατε!...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

"Εντός είκοσι λεπτῶν επιστρέψω! (Φιλεί τήν χεΐρα τῆς Λίας, λαμβάνει τόν πλόν του και προχωρεί προς τά δεξιά). Χαιρετίσατε τόν Γεώργιο εκ μέρους μου. Χαίρετε! (έξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΛΙΑ (σύνους, μετά τήν έξοδον του Ζορνέσκου)

Τολμηρός, αλλά ... έχει καλήν καρδίαν! Τουλάχιστον έτσι μοῦ φαίνεται εάν τόν κρίνω από όσα λέγει και μάλιστα όπως τά λέγει! (μικρά διακοπή, πλησιάζει εις τόν καθρέπτην). "Έκατοντάφυλλον εγώ! "Η παρομοίως είναι λεπτῆ, άν και έχῃ ιδως όσμην κολακειας άν όχι και άκανθαν ερωνας! "Αλλά όπως και άν έχῃ, είναι αρκετά κολακευτικόν ότι έλαβε τόν κόπον να τήν εφεύρῃ δι' έμε και αι μοί τήν ύποδάμη με τόσον διακριτικόν τρόπον ... Τρώντι έχει πολλὰς άρετας ό Ζορνέσκος και όσον περισσότερο τόν γνωρίζω, τόσον τόν εύρίσκω και πλέον εύχαριστόν, εύγενῆ, πλέον ... (προχωρεί προς τά άριστερά) αλλά τί να του έκαμεν άρά γε ό Γεώργιος δια να του όφείλῃ τόσον εύγνωμοσύνην; Και έπειτα χορεύει "δάν άγγελος!... "Όταν ήμην εις τό σχολεϊόν ώνειρευόμην, ω! όχι μόνον εγώ, αλλά όλα αι συμμαθήτριά μου, μικραί και μεγάλαί, νέους κομψούς, διακεκριμένους, περιποιητικούς, φαιδρούς και μάλιστα χορευόντας τό βάλε εις τήν έντέλειαν. Ποδάκις κατά τᾶς ώρας τῆς αναπαύσεως δέν περιετρέχομεν χορευούσαι τᾶς δενδροστοιχίας του κήπου, φανταζόμεναί ότι είμεθα εις χορόν και ότι μία εξ ήμῶν — κατά σειράν δια να μη ζηλεύομεν — ήτο ό περιπόθητος εκείνος ώραϊός νέος, ό όποϊός άπετέλει τό ιδανικόν τῆς ζωῆς μας, του γά-

μου μας!... Τίποτε άλλο δὲν σκέπτονται τὰ κορίτσια ὅταν εἶναι μεταξύ των καὶ διὰ τίποτε άλλο δὲν ὀμιλοῦν πλέον εὐχαριστῶς, παρὰ διὰ τὸν γάμον! Τὸ ἀγνωστον, τὸ μυστήριον διὰ τοῦ ὁποίου περιβάλλεται, τὰ αἰσθήματα τὰ εἰσέτι ἀκατάληπτα τὰ ὁποῖα διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν μας, μᾶς κατακυριεύουν, μᾶς ἐλκύουν, μᾶς συναρπάζουν! Καὶ ὅμως ποσάκις ἢ πραγματικότης εἶναι ὅλος διαφορετικὴ! Δι' ἐμὲ μάλιστα ἦτο ἀδικος! Ὁ Γεώργιος μόνον κομψὸς νέος, τέλειος χορευτὴς καὶ φιλόφρων δὲν εἶναι. Πάντοτε σκεπτικὸς, σοβαρὸς καὶ ἀφηρημένος, ὥστε πολλάκις φοβοῦμαι, μὴ λησμονήσῃ, ὅταν εὐρισκόμεθα μετ' ἄλλων, ὅτι εἴμεθα σύζυγοι! Λόγου χάριν δὲν θὰ εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ παρατηρήσῃ ἀπόψε ὅτι θὰ χορεύσω πολὺ μετ' αὐτὸ πρόσωπον! "Α! εἶχε δίκαιον ὁ Ζορνέσκος λέγων ὅτι ἔχω χαρακτῆρα! Καὶ ἐπειδὴ πραγματικῶς ἔτσι εἶναι, πρέπει νὰ τροποποιήσω πολλὰ τὰ ὁποῖα δὲν συμβιβάζονται μετ' ἰδίαν χαρακτῆρά μου! (Τὸ ὄρολογιον σημαίνει τὴν δεκάτην). Δέκα! καὶ ὁ Γεώργιος δὲν εἶναι ἀκόμη ἔτοιμος. Εἶναι πλέον βραδύς καὶ πλέον φιλάρεσκος ἀπὸ γυναῖκα ὁ πεπαιδευμένος μου! (παρατηροῦσα περὶ αὐτὴν μετ' ἀνομιονησίας) καὶ μετ' ἀφῆσε μόνον νὰ δέχωμαι τὸν κόσμον... ἀλλὰ ποῖον κόσμον! Ἔως τώρα δὲν βλέπω κανένα! Τί δυσάρεστος συνήθεια νὰ ἐρχονται τόσο ἀργά! (ἀκούεται μακρὸς κώδικος). "Α! ἐπὶ τέλους κάποιος ἐρχεται (διεμβετεῖ τὴν ἐσθῆτά της καὶ λαμβάνει τὰ χειρόκτια της προχωροῦσα πρὸς τὰ δεξιὰ).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΛΙΑ. ΡΟΒΕΑΝΟΣ

(ἔξερχόμενος ἀριστερῶθεν ἐν ἐνδυμασίᾳ χοροῦ, κρατῶν πλάν του).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μήπως ἐστειλες πουθενά τὸν Συμεῶν; Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν εὔρω.

ΛΙΑ (ἐπανερχόμενη)

Ἐπὶ τέλους! γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ! (τοῦ διευθετεῖ τὸν λευκὸν λαμπρότην). Καλὰ ποῦ ἐτελεώσας! Εἶχα ἀπελπισθῆ καὶ μάλιστα ὅταν ἤκουσα τὸν κώδικον. Βεβαίως κάποιος ἦλθε. Σὺ δὲν ἤκουσες;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Οχι, διότι ἐγὼ ἐσῆμνα διὰ τὸν ὑπηρετήν. Φαντάσου ὅτι δὲν εὐρίσκω τὰ χειρόκτια μου, καὶ χορὸς χωρὶς χειρόκτια... καὶ μάλιστα ὁ χορὸς σου!...

ΛΙΑ

Πῶς; σὺ ἐσῆμανες; Λοιπὸν οὔτε εἰς τὰς δέκα κανεῖς; (πέριπατεῖ μετ' ἀνομιονησίας) Αὐτὸ εἶναι γὰρ πολὺ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (παρατηρῶν αὐτὴν σοβαρῶς)

Δὲν εἶναι ἔτσι! Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγὼ ὅταν ἐνδυόμην. Καλὰ ποῦ ἔχει ὁ κόσμος περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ δὲν ἐρχεται πρὸ τῶν ἐνδεκα διὰ νὰ ἔχω ἀρκετὸν καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῶ... διότι ἐστὶ φιλιότης, ἀπὸ τὴν ἀνομιονησίαν σου νὰ ἐγκαινιάσῃς τὸν χορὸν σου, ἐνεδύθης πρὸ δύο ὥρων...

ΛΙΑ

Καὶ ἔκαμα ὄσχημα ἴσως;...

ΡΟΒ ΑΝΟΣ

Ἐξ ἐναντίας. Ἐγὼ δὲν παροπνοῦμαι, λέγω μόνον ὅτι ὁ κόσμος ἐπρεπε νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὅτι εἰς τὸν πρῶτον χορὸν τὸν ὁποῖον ἴδεις θὰ ἦσαι φυσικὰ πλέον ἀνυπόμονος καὶ ἐπομένως θὰ ἔκαμνε καλὰ ἂν ἦρχετο ἐνωρίτερα. Ἡ συνήθεια νὰ ἐρχονται ἀργά, εὐχαριστῶς διὰ τοὺς προσκεκλημένους, εἶναι πολλάκις βασανιστήριον διὰ τοὺς οἰκοδεσπότας, καθὼς μετ' ἐμὲ ἢ στιγμὴ αὐτὴ! (ἢ Λα τὸν παρατηρεῖ ἐστασιαστικῶς) Μὴ σὲ μέλει, φιλιότη μου, καὶ θὰ τοὺς ἐκδικηθῶμεν καὶ ἡμεῖς. Ἄλλοτε δὲν θὰ ὑπάγωμεν καθόλου ἢ τοῦλάχιστον πολὺ ἀργά εἰς τοὺς χοροὺς των... διότι ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, δὲν πιστεύω νὰ λάβουν ἐνωρὶς εὐκαιρίαν νὰ δοκιμάσων καὶ πάλιν τὴν ὑπομονὴν μας... Καὶ αὐτὰ αἰ' ἀνομιονησίας ἔχουν τὰ ὄριά των!...

ΛΙΑ (ἐξεπτομένη ἐπὶ μάλλον ἐφ' ὅσον ὀμιλεῖ)

Τί ἀνομιονησίαι, τί ὄρια; Δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἰπῆς. Νομίζει ὅτι μόνος ὁ χορὸς αὐτὸς ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις μας πρὸς τὸν κόσμον! Φιλιότε Ἐγώγριε, ὅταν σὲ ἀκούω νὰ ὀμιλῆς τοιουτοτρόπως, ἐσὲ, ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ὑποθέτω ὅτι θέλεις νὰ με περιπαίξῃς!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐγὼ; Θεὸς φυλάξοι!

ΛΙΑ

Τί κακόν, τί ἀνομιονησία εἶναι τὸ νὰ εἴμεθα εὐθυμοὶ, νὰ διασκεδάζωμεν μετ' ἄλλων, τοῦ ὁποῖου ἀποτελοῦμεν καὶ ἡμεῖς μέρος; Ἐγὼ νὰ χορεύω, ἐὰν θέλω, νὰ συναθροίζωμεν περὶ ἡμᾶς ὄλους ὅσοι εὐχαριστοῦνται νὰ εἶναι μαζί μου (θεωπευτικῶς). Αὐτὸ σὲ φέρει εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμᾶς, νὰ ἀγαπᾶς... ἴσως ἀκόμη περισσότερον... Ἐκείνην, ἢ ὁποῖα διὰ τῆς ζωηρότητός της, διὰ τῶν ἀναμνηστικῶν νικῶν τὰς ὁποίας δρέπει, τὰς ὁποίας καὶ σὺ ἐνίστε ἀναγνωρίζεις, διὰ τοῦ χαρακτῆρός της (πλησιάζει πρὸς τὸν Ροβέανον) τοῦ εὐαισθητοῦ, ἠπίου, φιλοστόργου καὶ καλοῦ, καλοῦ, καθὼς λέγεις σὺ... ἢ μᾶλλον μοῦ ἔλεγες πρὸ πολλοῦ... θὰ σὲ καθιστᾷ ἐτι μᾶλλον εὐτυχῆ, καὶ μᾶλλον ἰδικόν της, καὶ καλλίτερον καὶ ἀγαπητότερον... (λαμβάνει τὴν χεῖρά του). Δὲν εἶναι ἔτσι;...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (σοβαρῶς, ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπόν της)

"Ἐτσι εἶναι! Ἄλλὰ καλλίτερα θὰ εἶχα ἐὰν ἀνέπτυσσες τὴν λαμπρὰν σειρὰν αὐτῆν τῶν ἀρετῶν καὶ προτερημάτων εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἄλλων, καὶ αὐτὸ ἐνίστε μόνον, καὶ ὄχι ἐδῶ. Ἐρρηψες, παρακαλῶ, ἐν βλέμμα γίγρω σου; Ἐμὲ με καταλαμβάνει οἶκτος, ὅταν βλέπω τὴν κατάστασιν αὐτήν. Ὅλα τὰ πράγματα ἐξετοπίσθησαν ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ εἶναι συσσωρευμένα ποῖος εἰξεύρει ποῦ, τὰ δωμάτια κενὰ στολισμένα με καθρέπτας καὶ ἀνημμένα κηρία, παντοῦ ψῦχος, δὲν ἔχει οὔτε μίαν γωνίαν νὰ ἀναπαυθῆς... Ἡξεύρεις ὅτι μετὰ τὸν χορὸν θὰ ἀναγκαθῆς νὰ κοιμηθῆς εἰς τὸ διδάνι τοῦ λουτροῦ καὶ ἐγὼ εἰς κανένα καναπέ ἢ εἰς τὴν σοφίταν, ἢ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Οἱ ὑπηρεταὶ εἶναι ἀφανισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασιν, διότι πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν ἀνε-

παύθησαν οὔτε στιγμὴ. Ἐστὶ εἶδα ἡνερικὴ καὶ ἀνυπόμονος καὶ ἐγὼ νομίζω πῶς εἶμαι εἰς κανένα ἀνεμόμυλον! Ὅχι ἔχομεν εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἄλλων, εἰς τὴν τύχην. Στενοχωροῦμεθα πανταχόθεν διὰ; διὰ νὰ συναθροίσωμεν ἕνα σωρὸ δῆθεν φίλων, οἱ ὁποῖοι θὰ διασκεδάσων εἰς λογαριασμὸν μας, καὶ θὰ χάσωμεν τὴν ἡσυχίαν μας, τὴν ἀνάπαυσίν μας, τὸν καιρὸν μας καὶ πολλὰ ἄλλα, διὰ ν' ἀκούσωμεν αὐτοὺς, μεθαῦρον πῶς οἱ μὲν μᾶς κατακρίνουν, οἱ δὲ μᾶς κακολογοῦν!... Ἐὰν σοῦ ἀρέσει νὰ διασκεδάξῃς ὑπὸ τοιοῦτος ὄρους, σὲ συγχαίρω! Ἐχεις, φιλιότη μου, νεῦρα χαλυβδῖνα καὶ καρδίαν εὐκαμπτον! "Α! δὲν λέγω νὰ ζῶμεν μεμονωμένοι καὶ νὰ διερχώμεθα τὸν βίον μας εἰς ἀδιάκοπον διάλογον, ὁ ὁποῖος, ἢ ὅσον γλυκὺς καὶ ἐνδιαφέρων καὶ ἂν ἦναι, θὰ καταλήξῃ εἰς μονόλογον ἐνοχλητικόν ἢ προσπεποιημένον. Ὅχι! εἴμεθα νέοι, ζωηροὶ, καθὼς λέγεις, ζῶμεν με ἀνθρώπους καὶ εἴμεθα ἰδικοί των, ὅπως καὶ αὐτοὶ εἶναι ἰδικοί μας... ἀλλὰ με μέτρον, φιλιότη μου, με μέτρον, διότι ἄλλως τρέχομεν πρὸς τὸ βάρβαρον!...

ΛΙΑ (εὐθυμος)

Πάλιν ἦρχισες μετὰ τὰς θεωρίας σου! Δὲν ἐξέλεξας ἀκριβῶς τὸν κατάλληλον καιρὸν, φιλιότη μου, διὰ τοιαύτας διδοχὰς καὶ δὲν θὰ με πείσης δι' αὐτῶν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ κλείσω τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν νεότητά μου ἐντός τῶν τεσσάρων τοιχῶν διὰ νὰ γίνω οἰκοδόμος ἀξία ὡς παράδειγμα διὰ τοὺς μεταγενεστέρους, ἢ ὑποκείμενον πανηγυρικῶν ἢ ἐπιγραμμάτων διὰ τοὺς συγχρόνους! Τὸ πρόσωπον αὐτὸ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ παῖξω, εἶναι πολὺ βαρὺ διὰ τοὺς ὤμους μου καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ μεταβάλω φύσιν!... Ἐὰν νομίζεις ὅτι ἡ οἰκία αὐτὴ εἶναι πολὺ ἀκατάλληλος δι' ἑορτάς, δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ κτίσωμεν ἄλλαν εἰς τὴν ὁποίαν ἤμπορεῖς νὰ τακτοποιήσῃς τὰ πράγματα ὅπως θέλεις διὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃς εἰς τὸ ἐξῆς ἐνοχλήσεις τὰς ὁποίας ἴσως θὰ σοῦ προσενοῦν αἰ δῆθεν ἀνομιονησίας μου! (ἀκούεται κώδικον ἔξωθεν).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐπὶ τέλους κάποιος ἐρχεται! Αὐτὸ ἴσως θὰ σὲ διασκεδάσῃ, καὶ θὰ σὲ ἠσυχάσῃ (ζητεῖ τὰ χειρόκτια του). Δὲν τὰ εὐρίσκω! ἤμπορῶ νὰ δεχθῶ καὶ χωρὶς χειρόκτια, τί λέγεις; (προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος). Ἐμπρός! ἢ Κυρία δέχεται, ἢ Κυρία πρέπει νὰ ἦναι εὐθύμος! "Ἐλα εἰς τὴν αἴθουσαν (ἢ Λια ἀκολουθεῖ βραδέως).

(Μεσάρρασις ἐκ τῆς Ρομαντικῆς).

N. ΜΟΣΧΑΚΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΟΛΜΑΝΕΣΚΟΥ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οι άνωτέρω. ΣΥΜΕΩΝ (εισέρχεται φέρων
έν δέμα).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ποῖος ἦλθε;

ΣΥΜΕΩΝ

Κανείς δὲν ἦλθε.

ΛΙΑ

Καὶ ὅμως κάποιος ἐσήμανε.

ΣΥΜΕΩΝ

Ἐγώ, Κυρία μου· ἐπιῆγα καὶ ἐπιῆρα ἀπὸ τῆ μητέρα σας τὰ ἀσημένια μαχαίρια, τὰ ὁποῖα εἶχα ξεχάσει. Μοῦ εἶπεν ἡ κυρία νὰ τῆς μνηστέτε ὅταν ὁ ἄρχιστῆρ νᾶρχεται ὁ κόσμος γιὰ νᾶρθε καὶ ἐκείνην.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καλά. (στρέφεται πρὸς τοὺς θεατὰς). Κύτταξε ποῦ εἶναι τὰ γάντια μου. (ἡ Λία στρέφεται πρὸς τοὺς θεατὰς. Ὁ Συμεὼν ἀποθέτει τὸ δέμα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἔπειτα ἐξέρχεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΛΙΑ, ΡΟΒΕΑΝΟΣ (πλησιάζει πρὸς τὴν
Λίαν καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρά της).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μήπως εἶσαι πολὺ δυσηρεστημένη;

ΛΙΑ

Καθόλου. Σοῦ εἶπα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ σοῦ εἰπῶ. Διὰ τὴ νὰ εἶμαι δυσηρεστημένη; Ἐάν δὲν με γνωρίζεις ἀκόμη, δὲν πταῶ ἐγώ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ὅχι βεβαίως, ἐγὼ πταῶ. Καὶ εἶσαι τόσο δὺσκόλος νὰ σε γνωρίσῃ τις! δὲν εἶναι ἀλθές;

ΛΙΑ

Ἴσως.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Αὐτὸ λέγουν ὅλοι αἱ γυναῖκες ὅταν τὰς ἐμποδίζῃ ἀπὸ κάτι τι. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὰς διασκεδάσεις καὶ τοὺς περιπάτους, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς παρᾶνον κατ' ἐμοῦ. Ἐν ἔτος τώρα, ἀπὸ τοῦ γάμου μας, πλὴν τῶν ἐξ ἐβδομάδων τὰς ὁποίας διήλθομεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τῶν δύο μηνῶν τοὺς ὁποίους διήλθομεν εἰς τὸ κτήμα με τοὺς γονεῖς σου, δὲν εἰζεύρω ἐάν διήλθομεν τρεῖς ἡμέρας κατὰ σειρᾶν ἐντὸς τῆς οἰκίας. Θέλεις νὰ ἰδῆς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνός — καὶ σήμερον ἔχομεν 14 — πόσας φορὰς δὲν ἐξήλθομεν; Τρεῖς φορὰς. Ἐχάμεν τέσσαρα γέυματα, ἐξ ὧν δύο με συναναστρόφην, μεταβληθεῖσαν εἰς χορόν· μίαν συναυλίαν φωνητικὴν καὶ μουσικὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχασμήθημεν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ πρῶτον μέρος, καὶ ἐκοιμήθημεν ἐγὼ μόνος εἰς τὸ δεῦτερον· μίαν συναυλίαν δι' εὐεργητικὸν σκοπὸν εἰς

τὴν ὁποίαν ἐτραγουδῆσα καὶ σὺ ὥραθα με ἕνα νέον λιγνὸν καὶ τραυλὸν ὁμοιάζοντα με κανονάρχον ἐκκλησίας· δύο μεγάλους χορούς, ἐξ ὧν ὁ τῆς πριγκιπίσσης ἐτέλειωσεν εἰς τὰς 8 τὸ πρωτ' ἐν βάπτισμα με στρατιωτικὴν μουσικὴν καὶ καμπανίτην, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐπέφερε φοβερὸν πονοκέφαλον· μίαν παράστασιν ἐρασιτεχνῶν εἰς τὸ μεγάλο θέατρον καὶ μίαν κηδείαν ἐξω εἰς τὸ νεκροταφεῖον! Ἐάν νομίζῃς ὅτι αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀρκετὰ, καὶ ὅτι δὲν διεσκεδάσαμεν περὶ ψῆμα, εἰς χεῖς πληρέστατον δίκαιον νὰ ἦσαι θυωμένη, διότι εἰς τὸν χορόν σου, εἰς τὸν πρῶτον χορόν σου, τὸν ὁποῖον ὠνευρεῖσο νὰ καταστήθῃς μέγα συμβᾶν τῆς ἀπόκρω, ὁ κόσμος δὲν ἤρχισεν ἀκόμη νὰ ἔρχεται, ἂν καὶ παρήλαθεν ἡ δεκάτη ὥρα, καὶ ὁ σύζυγός σου κάμνει θεωρίας, διδάχας καὶ ἠθικὴν ἐνοχλητικὴν διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν στενοχωρίαν σου!

ΛΙΑ

Στενοχωρίαν; παντάπασί, διότι πρὸ ἀλίγου ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἐδῶ ὁ Ζορνέσκος.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ὁ Ζορνέσκος; καὶ διὰ τὴ ἀνεχώρησεν; ἐνόμισεν ἴσως ὅτι ἦλθε πολὺ ἐνωρίς;

ΛΙΑ

Ὅχι· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐνδεδυμένος. Ἦρξετο ἀπὸ τὸ κτήμα καὶ ἦλθεν ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον, μὴ γνωρίζων ὅτι ἔχομεν χορόν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μᾶς χαιρετίσῃ. Ἐπειδὴ δὲ μοῦ ἐζήτησε, καὶ τοῦ τὰ ἐδῶσα, ἐν βάλς, ἐν τετραχορον καὶ τὸ κοτιλιόν, τὸν ἐστεία γλῆγορα νὰ βάλῃ τὸ φράκο του. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἐντὸς εἰκοσὶ λεπτῶν θὰ ἐπιστρέψῃ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Εἶμαι βέβαιος τοῦλάχιστον ὅτι θὰ εὐχαριστήσῃς με αὐτόν· διότι εἶναι λαμπρὸς χορευτὴς καὶ εἶναι καὶ εὐφυής. Δὲν ἠδύνασο νὰ κάμῃς καλλιτέραν ἐκλογὴν καὶ ἂν ἐγὼ ἀκόμη, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔχουρα καὶ ὠμίλου ἐπίσης καλὰ ὡς αὐτός, ἤρχομην νὰ σοὶ ζητήσω τοὺς χορούς τοὺς ὁποίους τοῦ ἐδῶκες. Εὐτυχῆς ὁ κατεργάρας!

ΛΙΑ (μετὰ μικρὰν διακοπήν)

Πρὸ πολλοῦ γνωρίζεις τὸν Ζορνέσκον;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας. Ἐκαθήμεθα πλῆστον, ἐπαίζαμεν καὶ ἐσπουδάσαμεν εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον, μετέβημεν ὁμοῦ εἰς Παρίσιους καὶ συγκαταφάσαμεν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν.

ΛΙΑ

Ὅστε εἶσθε καλοὶ φίλοι;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Πιστεύω. Τοῦλάχιστον τοῦ ἐδῶσα πάντοτε δειγμάτια εὐλακρινούς καὶ στενῆς φι-

λίας, καὶ αὐτὸς οὐδέποτε μοὶ διήγειρεν ὑπονοίας περὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης του. Διὰ τὴ με ἐρωτᾷς;

ΛΙΑ

Ἄπλως ἠθελα νὰ μάθω. Ἀλλὰ διὰ τὴ σοῦ ὀφείλει εὐγνωμοσύνην; Δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ εἰπῇ τίποτε, ἐνόησα ὅμως ὅτι αἰσθημα ἰσχυρότερον τῆς φιλίας τὸν συνδέει πρὸς σε. Φαίνεται ὅτι τοῦ παρέσχες μεγάλων ὑπηρεσιῶν.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἄ! τίποτε! πράγμα πολὺ φυσικόν, μάλιστα μεταξὺ φίλων ὡς ἡμεῖς.

ΛΙΑ

Τὸν ἐσωδες ἀπὸ κάμιν στενοχωρίαν; τοῦ ἐχρησιμεύεις μάρτυς εἰς μονομαχίαν; ἦσο ὁ ἐμπιστός του εἰς τὰς πολλὰς ἐρωτικές του ἐπιτυχίας; Τὴ μεγάλῃν ἐκδοῦλευσίν τοῦ ἔκαμες διὰ νὰ σοὶ ὀφείλῃ, αὐτός, τοιαύτην εὐγνωμοσύνην;...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Εἶναι πάντοτε ὑπερβολικός! Τὰν ἐθεράπευσα μόνον ἀπὸ μίαν σπουδαίαν ἀσθένειαν, τίποτε περισσότερον...

ΛΙΑ

Ἀλλὰ τότε πολλοὶ πρέπει νὰ σοὶ ὀφείλουν εὐγνωμοσύνην! Δὲν θὰ ἦτο μόνον αὐτό, θὰ ἦτο καὶ κάτι ἄλλο!...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τὴ περιέργεια! — Ἐνθυμεῖσαι ὅτε συννητήθημεν κατὰ πρώτην φοράν;

ΛΙΑ

Ναί. Εἰς τὸ κτήμα μας, ὅτε ἦτο ὁ πατήρ μου πολὺ ἀσθενής, πρὸ δύο ἐτῶν.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἦξεύρεις ὅτι ἐκτοτε οὐκ ἠγάπησα, πιστεύω δὲ ὅτι καὶ σὺ τὸ ἐνόησες πόσον σε ἠγάπων! Σὰς εἶχον ὑποσχεθῆναι νὰ ἐρχομαι κάθε ἐβδομάδα ἐν δὲς βλεπῶ εἰς ὅπου θεραπευθῆ ὁ πατήρ σου καὶ ἐσκόπευα νὰ τηρήσω μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας τὴν ὑπόσχεσίν μου ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐξεπλήθρουν μᾶλλον χρίων ἐμοῦ τοῦ ἰδίου. Ἦμην ἐγωιστής... ἦμην ἐρωτευμένος! Ἦξεύρεις ὅτι ἐπὶ δύο μῆνας ἤρχομην τακτικά, διότι ἐξηκολούθουν νὰ σε ἀγαπῶ περισσότερον καὶ προσεπάθουν παντὶ τρόπῳ νὰ μεταδώσω εἰς τὴν καρδίαν σου μέρος τοῦ πυρός τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνάψει ἐν ἐμοί. Ἐπίστευα εἰς τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ὁποίαν με εἶχες ἀνυψώσει καὶ θὰ ἐπάλαιον καθ' οἰουδήποτε διὰ νὰ μὴ τὴν χάσω. Αἰθνης ὅμως ἐπαύσα νὰ ἐρχομαι εἰς τὸ κτήμα σας καὶ ἐπὶ ἐξ μῆνας, ἀκούεις! Ἐξ μῆνας μοὶ κατέστη ἀδύνατον νὰ σε ἰδῶ...

ΛΙΑ

Ναί, ἐνθυμοῦμαι! Πόσα δάκρυα ἔχουσα τότε, ποτὲ δὲν θὰ τὰ λησμονήσω! Ἦμην

ἀπληρομένη, ἐνόμιζα ὅτι μ' ἐλθομόνηδες;.. ὅταν μοι εἶπαν ὅτι ἀνεχώρησες ἐνόμιζα ὅτι μὲ ἐγκατέλειψες, ὅτι... ἀλλὰ δὲν θά σοῦ τὰ εἰπῶ.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἀσπαζόμενος αὐτήν)

Φίλη μου! φιλάτη μου! Σοῦ εἶπον ὅταν ἐπανήλθον ὅτι ἀνεχώρησα μὲ ἐπιστημονικὴν ἐντολὴν καὶ τὸ ἐπίστευσες. Δὲν ἦτο ἀλήθες. Ἐξ ἡμῶν μακρόν σου, μὴ δυνάμενος νὰ μάθω τι περὶ σοῦ παρὰ μόνον ὅ,τι ὁ ἀδιάφορος κόσμος μοῦ ἔλεγε, εἶχα τὴν καρδίαν μου πλήρη πόθου, ὑπονοϊῶν, ζηλοτυπίας, ἀπελπισίας, διότι ὁ Ζορνέσκος ἔπνεε τὰ λοῖσθια καὶ μόνον θαῦμα ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ!

ΛΙΑ

Πῶς εἶναι δυνατόν! Τὸ καῦμένο τὸ παιδί! Φιλάτε Γεῶργο! (λαμβάνει κάθισμα καὶ κάθεται παρὰ τὸ ἐξώλιον τοῦ Γεωργίου).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ὁ Ζορνέσκος ἐκνήνηε εἰς τὴν Οὐγγαρίαν! Συνεπεία ἐνὸς συμβάντος, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι δὲν ἔδειξε διαγωγὴν, καθὼς πρέπει... Οὐγγροὺς τις τὸν κατηγοροῦσεν ὅτι ἐρωτεύθη ἢ ἤθελε νὰ τοῦ πάρῃ τὴν σύζυγον του...

ΛΙΑ

Ναί; Δι' αὐτὰ εἶναι καλὸς ὁ κύριος αὐτός!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Δὲν ἠξέυρω, δὲν τὸν κατηγορῶ!... ἕκτος τούτου φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο μόνον λάθος ἰδικόν του. Ὁ Οὐγγρος ἄρχηγος καὶ γέρον ἦτο ὁλοῦς τὸ ἐναντίον τοῦ φίλου μας, ὠραίου, εὐγλώττου καὶ χαριεντοῦς πρὸς τὰς κυρίας. Τέλος, λαμβάνω αἰφνης τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον μὲ προσκαλεῖ ἐκεῖ ἀμέσως. Ἀναχωρῶ τὸ ἑσπέρας καὶ εἰς τὰς 6 τὸ πρῶτὸ παρίσταμαι μάρτυς εἰς μονομαχίαν προκληθεῖσαν ἐκ πάθους καὶ ἐκδικήσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ζορνέσκος ἔλαβε πληγὴν διὰ ξίφους διαπεράσασαν τὸ ἄνω μέρος τοῦ πνεύμονος.

ΛΙΑ (καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς της)

Φρικτόν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐννοεῖς τὴν θέσιν μου! Βλέπων αὐτὸν σκεδὸν νεκρὸν, ἀπεφάσισα νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψω οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἕως ὅτου ἐξαντλήσω πᾶν μέσον πρὸς σωτηρίαν του. Ἐπὶ ἓνα ἡμῖνα ἐνόμιζον ὅτι θὰ παραφρονήσω. Οὐδενὸς ἔφείσθην μυστηρίου τῆς ἐπιστήμης, οὔτε αὐτὴ μὲ ἄφησε νὰ μαντεύσω ἢ νὰ ἐννοήσω, ἂν καὶ ἤμην εἰς ἐξοχὴν, πολλὰκις στερούμενος τῶν ὁσῶν ἔχον ἀνάγκην, ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς πεποιθήσεώς μου καὶ ἀνδριζόμενος ὑπὸ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῆς γυναικός, τῆς αἰτίου τῆς καταστροφῆς ταύτης, ἐπάλαισα, μετὰ ἓνα δὲ ἡμῖνα ἤρχιζα νὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃ. Τρεῖς ἡμῖνας μετὰ τὴν μονομαχίαν μετέβην μετ' αὐτοῦ εἰς Ἰταλίαν, ὅπου ἀνέκτισε τὰς δυνάμεις του, μόλις δὲ μετὰ ἔξ ἡμῖνας ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης μονομαχίας κατάρθωσα νὰ ἐπανέλθω μετ' αὐτοῦ ἐδῶ, χωρὶς νὰ ἤμπορῶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.—Αἱ λευκαὶ τρίχες, φιλάτη Λία, τὰς ὁποίας βλέπετε εἰς τὴν

κεφαλὴν μου, εἶναι τραυὰ ἀποδείξεις τῶν ὁσῶν ὑπέφερα τότε ἐνεκα τοῦ ἀτυχήματος αὐτοῦ καὶ τοῦ πρὸς σὲ πόθου μου!

ΛΙΑ

(πλησιάζουσα τὸ κάθισμά της πρὸς τὸ τοῦ Ροβέανου, τὸν περιπτύσσει καὶ τὸν ἀπαίρει)

Φιλάτε, φιλάτε Γεῶργο, πόσον σὲ ἀγαπῶ! Θέλεις νὰ μὲ συγχωρήσῃς δι' ὅλας τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου; (ἀνοεῖται κώδω, ἔξωθεν—ἐκπεπληγμένη) σημαίνει ὁ κώδων!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἐγερόμενος ταχέως)

Τώρα πράγματι ἀρχίζει ὁ χορός! Κἄποιος ἔρχεται!

ΛΙΑ

Δέκα καὶ μισὴ περασμέναις! Κἄπως ἀργά!...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τί καλὰ ποῦ ἤμεθα οἱ δύο!...

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω. Ὁ ΣΥΜΕΩΝ (πέρων τὰ χεῖράκια)

ΣΥΜΕΩΝ

Ἀφέντη, ἦλθαν δύο κύριοι, ἓνας γιὰ νὰ παίξῃ πιάνο, καὶ ὁ ἄλλος μὲ ἓνα βιοτὶ καὶ ἓνα σωρὸ χαρτιά!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (πρὸς τὴν Λίαν)

Ἡ ὀρχήστρα! (πρὸς τὸν Συμεῶνα) Καλὰ, καλὰ. Εἰπέ τους νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔαν τυχὸν κρουῶνουν, δόσε τους κανὲν ποτὸν νὰ ζεσταθοῦν.

ΣΥΜΕΩΝ

Πολὺ καλὰ, ἀφεντικό! (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΛΙΑ (παρὰ τὴν ἐστίαν ἐστραμμένη πρὸς τὸν καθρέπτην). ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ὀλίγον ἀπωτέρω παίζων μὲ τὰ χεῖράκια του).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (μειδιῶν)

Μουσικὴν ἔχομεν! τὸ φαγντὸν εἶναι ἔτοιμον, τὰ κερτὰ ἀναμμένα, μόνον οἱ προσκεκλημένοι δὲν ἔρχονται (προχωρεῖ πρὸς τὴν Λίαν). Ἀπλάθῃ τὸ πρῶγμα δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ καθὼς πρέπει. Περιμένομεν κάπως πολὺ. Δὲν εἶναι ἐτόι, φιλάτη;

ΛΙΑ (στρεφομένη)

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶναι περιέργον, πολὺ περιέργον! Διὰ τὰς κυρίας καλὰ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον οἱ κύριοι ἔπρεπε νὰ ἔλθουν ὀλίγον ἐνωρίτερα, νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν τόσον πολὺ μόνους...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μόνοι; ἡμεῖς μόνου; Ἀπατάσαι οἰκτρά, φιλάτη μου! Τοῦναντίον, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν πλεον ἐκλεκτὴν καὶ εὐχάριστον δυναστροφήν. Πλήθος ἀγαπητῶν καὶ ἀληθῶν φίλων μᾶς περιστοιχίζει καὶ ἐκ μόνου τῆς θελήσεώς μας ἐξαρτᾶται νὰ τοὺς θέσωμεν εἰς κίνησιν, νὰ τοὺς κάμωμεν νὰ παρουσιασθοῦν τώρα ἐδῶ πλήρεις ζωῆς, ζωῆς τὴν ὁποῖαν ἔζησαν μαζῆ μας.

ΛΙΑ (τρώγουσα ρῶγα σταφυλῆς)

Δὲν σὲ ἐννοῶ. Ἐλαβεσ λυρικὸν ὄψος!... Ἀρὰ γε διὰ νὰ κρῦψῃς τὴν δυσθυμίαν σου ἢ νὰ διασκεδάσῃς τὴν ἀνυπομονήσάν σου;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τὴν ἀνυπομονήσάν μου; Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε; Ἄν θέλῃς νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστιμένος ἔαν δὲν ἤρχετο κάνεις, διὰ νὰ μείνω μαζῆ σου μόνος, πρῶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μοῦ συμβαίνει συχνὰ μὲ τὴν ζῶην τὴν ὁποῖαν διαίχομεν.—Τὸ πρῶτὸ ἐγὼ ἐξυπνῶ ἐνωρίς, σὺ, κουρασμένη ἀπὸ τοὺς χορούς, τὰς συναυλίας καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἐξυπνᾷς ἀργά· συναντῶμεθα εἰς τὸ πρόγευμα, τρώγομεν ἐν βίᾳ, ὀμιλοῦμεν πολὺ ὀλίγον καὶ μόλις πίνομεν πρὸ ὅσο ὥρῶν δι' ἐπισκέψεις καὶ μόλις βλέπομεθα εἰς τὸ δεῖπνον. Μετὰ ταῦτα νὰ ἐγὼ ἐνδύομαι τὸ φρόκο μου σὺ τὸ ντεκολτέ σου καὶ ἐξέρχομεθα διὰ νά... διασκεδάσωμεν ἕως τὸ πρῶτὸ, ὅτε ἐπιστρέψομεν ἔλεινοι ἀπὸ τὴν κούρασιν διὰ νά... ἀρχίσωμεν τὴν ἐπαύριον τὰ ἴδια!.. Πότε θέλεις λοιπὸν νὰ εὐρῶ καταλληλότερον καιρὸν διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅ,τι ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, διὰ νὰ σοῦ μεταδώσω θησαυρὸν θωπειῶν καὶ αἰσθημάτων τὰ ὁποῖα, περιμένοντα ἐν νεύμᾳ σου, μένον κρυμμένα ἐδῶ εἰς τὸ στήθος μου... πότε καὶ πῶς δυνάμεθα καλλίτερον νὰ συναθροίσωμεν τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, τοὺς καλοὺς μας φίλους, τοὺς μόνους ἴσως οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε μᾶς ἐγκαταλείπουν, περὶ τῶν ὁποίων σοῦ ὀμιλοῦν πρὶν. Πότε, πότε, πότε! Ἄν ὄχι τώρα εἰς τὰς ἔνδεκα, ὁπότε ἐπεθύμουν ὅλα τὰ ὠρολόγια τῆς πόλεως νὰ σημάνουν ὀκτὼ τῆς πρωίας, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν οἱ προσκεκλημένοι νὰ διαταράξουν τὴν ἡσυχίαν μας, τὴν ὀμιλίαν μας, τὴν ἀγάπην μας καὶ τὴν χρυσὴν δειψίνην τῶν ἀναμνήσεών μας!...

ΛΙΑ (προσβλέπουσα αὐτὸν μετ' ἀγάπης)

Ποῖα μεταβολή! τί γλυκύτες ὀμιλίας, ἀγαπητέ μου, φιλάτε μου! μοῦ φαίνεται ἄλλος παρ' ὅπως ἤμην συνειθισμένη νὰ σὲ βλέπω, καὶ τοῦτο μοῦ προξενεῖ μὲν ἐκπληξιν ἀλλὰ καὶ γλυκεῖαν ἀποκάλυψιν! Ὅμιλῃσε! ὀμιλῃσε! Ἐχεις δίκαιον, δὲν εἶμεθα μόνου διότι ἀγαπώμεθα καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μοῦ εἶναι ἐνοχλητικοί. Ἐμποδίζοντές με νὰ σὲ ἀκούω καὶ νὰ αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν εὐτυχῆ πλησίον σου! (κάθεται ἐπὶ ἐδῶλλον παρὰ τὴν ἐστίαν, ρίπτουσα λευκὸν τρίχαιον περὶ τοὺς γυμνοὺς ὤμους της).

(Συνέχεια. - Μετάφρασις ἐκ τῆς Ρουμανικῆς).

N. ΜΟΣΧΑΚΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΟΛΜΑΝΕΣΚΟΥ

ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (κλήθαι πλησίον της)

Ἐνθυμείσαι τὴν πρώτην συνάντησίν μας μετὰ τὴν ἐξ Ἰταλίας ἐπάνοδόν μου; Ἄφησα τὸν Σινέσκον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα πλήρη ἐμπιστοσύνην, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν θεραπείαν τοῦ πατρὸς σου. Ἄμα ἐφθάσα, ἐσπεύσα νὰ ζητήσω πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐκτραγῶ εἰς δάκρυα ἐκ τῆς χαρᾶς μου ὅτε μοῦ εἶπεν ὅτι εἶσθε ὅλοι εἰς Βουκουρέστιον καὶ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν θὰ ἦσθε εἰς τὸ θέατρον. Ἦτο ἰταλικὸν μελόδραμα. Παριστάνετο ἡ Λουκία. Δύνασαι νὰ φαντασθῆς πῶς ἐπέρασα μέχρι τῆς ἐσπέρας φλεγόμενος ἐξ ἀνυπομονησίας. Τέλος, περὶ τὰς 8 1/2 ἐγκατέστην ἐντὸς τοῦ θεωρείου μου, προσέχων εἰς πᾶσαν ἀνογομένην θύραν, διότι δὲν εἶχате φθάσει ἀκόμῃ. Ἀκριβῶς κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ Ἐδγάρδου καὶ τῆς Λουκίας δυσφθίαν τῆς πρώτης πράξεως εἰσῆλθε εἰς τὸ θέατρον. Δευκὴν καὶ ὠχρὰν μὲ μεγάλους μεταγχολικούς ὀφθαλμούς, οὕτω σὲ εἶδα διὰ μέσου τῶν δακρῶν τὰ ὁποῖα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Μόλις μετὰ τὸ τέλος τῆς πράξεως κατῳρθώσας νὰ μὲ ἰδῆς, καὶ ἔκαμες κίνημα ἐκπλήξεως, φόβου, πόθου καὶ δυσαρδεκείας συγχρόνως, τὸ ὁποῖον ἀμέσως μὲ ἔκαμε νὰ ἐννοήσω τί συνέβη εἰς τὴν καρδίαν σου ἀφ' οὗτου δὲν σὲ εἶδα. Ἐνθυμείσαι; ...

ΛΙΑ

Πῶς νὰ μὴν ἐνθυμοῦμαι, ἀφοῦ μάλιστα μὴ δυναμένη νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου ἠναγκάσθην νὰ ἐγκαταλείψω τὸ κάθισμά μου καὶ νὰ καθίσω εἰς τὸ βᾶθος τοῦ θεωρείου, διὰ νὰ μὴ με ἰδῆ ὁ κόσμος κλαίουσαν. Κατ' εὐτυχίαν ἤρχισεν ἡ ἐπομένη πρᾶξις καὶ ὁ πατήρ μου δευκύνων με πρὸς τὴν μητέρα μου τῆς ἔλεγε διὰ ὅτι ἡ «ἀθάνατος μουσική τοῦ Λονδίετ» μοῦ ἔκαμε τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ μου, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς μεγάλης εὐαισθησίας μου, μὲ προσέβαλε καὶ μοῦ εἶπεν ἀποτόμως: «τί κάμνεις τέτοια νάζια!» Ἐγὼ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐλυπούμην μὴ τυχερὸν νομίσῃ ὅτι ἕνεκα σου ἀπεσῆσθην ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθεν μέρους τοῦ θεωρείου...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Ἄλλὰ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν χορὸν τοῦ θεάτρου, ὅτε, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι δὲν ἦσο καλὰ δὲν ἠθέλησας νὰ χορεύσῃς διὰ νὰ ἔχωμεν καρδὸν νὰ συνομιλήσωμεν, καὶ ὅτε ἀξιοματικὸς τις μοῦ ἐξήτει πρόφασιν φιλονεικίας, διότι ἠρνήθης πολλάκις νὰ χορεύσῃς μαζί του καὶ μόλις κατῳρθασα νὰ τὸν κάμω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀσθενὴς κόρη παρερισκόμενη εἰς φιλανθρωπικὸν χορὸν δύναται κάλλιστα νὰ χορεύσῃ μὲ τὸν ἰατρὸν της, χωρὶς ἕνεκα

τούτου νεαρὸς καὶ λαμπρὸς ἀξιοματικὸς τοῦ ἱππικοῦ νὰ νομίσῃ ἑαυτὸν προσβεβλημένον, διότι μὲ τὸν ἰατρὸν ὁ χορὸς καθίσταται ὑγιεινὸς περιπατος, ἐνῶ μὲ τὸν ἀξιοματικὸν γίνεται στρατιωτικὸν γυμνάσιον, βεβαίως περίφημον, ἀλλὰ... ὀλίγον κοπιαστικὸν (γελῶσα ἑμφύτεροι).

ΛΙΑ

Καὶ τὸ κυνῆγι τῶν λύκων εἰς τὸ ὁποῖον ἐπήγαμεν τὴν παραμονὴν τοῦ ἀραβῶνός μας!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τρέμω τόσον ὅσον τότε!

ΛΙΑ

Ἀπὸ τὸ ψῦχος ἢ ἀπὸ φόβου;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἀπὸ τὸ ψῦχος δι' ἐσέ, καὶ ἀπὸ συγκινήσιν δι' ἀμφοτέρους, διότι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρέθημεν μόνοι.

ΛΙΑ

Ἐνθυμείσαι τὸν δασοφύλακα Μπάρμπα-Θόδωρον, ὁ ὁποῖος μᾶς συνέντησε μὲ τὰ δύο κατοικίγια καὶ μᾶς πύχησεν εὐτυχίαν καὶ καλὴν τύχην...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ μᾶς ἀφῆσε κατευχαριστημένους, μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν καλωσύνην σου καὶ θερμάνθεις ἀπὸ τὰ καλὰ λόγια ποῦ τοῦ εἶπες καὶ ἀπὸ τὸ καλὸ κρασί μὲ τὸ ὁποῖον διαρκῶς τὸν ἐκερυσῆσας εἰς τὸ τραπέζι;...

ΛΙΑ

Καὶ τὸ ταξίδι μας εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἡ ἀνυπομονησία ποῦ εἶχαμεν νὰ μεταβαίνωμεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Δὲν ἠμπορῶ νὰ λιπομονήσω τὸν γάμον τῆς κόρης τοῦ ψαρά τοῦ Καστελλαμάρε ὅταν ἠναγκάσθην νὰ καθίσωμεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ χορεύσω μὲ τοὺς προσκεκλημένους τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, οἵτινες, ἐξημμένοι ἐκ τοῦ χοροῦ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου μοῦ προσέθετον, μετὰ ἕκαστον ἥσμα, καὶ ἕνα τίτλον εὐγενείας (μιμουμένη τὰ σχήματ' αὐτῶν ἢ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς). Εὐχαριστοῦμεν Κοντέσσα! ταπεινότητος δοῦλος ἐξοχωτάτη! Εἶμεθα καταμαγευμένοι, ὦραϊα μαρκησία! ἐνδοξοτάτη πριγκιπέσσα, μεγάλη τυχὴ δι' ἡμᾶς!.. καὶ ὁ γέρον ποιητής, ὁ ὁποῖος μόλις κατῳρθωνε νὰ κρατῆ ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὴν μέθη, σκουντῶν με διὰ τοῦ βραχίονός μου ἔλεγε: δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἀρέσει πολὺ εἰς τὴν ὑψηλότητά σας!.. καὶ δὲν ἠξέσῃρω ποῦ θὰ ἐτελείωνε αὐτὸ ἐάν, ἀναίσθητος εἰς τὰ φλογερά βλέμματα τὰ ὁποῖα ἀφθόνως σου ἐρριπτον ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ ἐξαδέλφη τῆς Μαρικέττας, δὲν ἀπεδουρόμεθα, ἀφοῦ σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ τὴν γωνίαν ὅπου ἐγελοῦστανε καὶ οἱ τρεῖς, διότι

ταῖς ἔλεγε δὲν ἠξέσῃρω τί, ἀλλὰ δεβαίως ὄχι ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἀγνότητα τῶν εὐκάμπτων καρδιῶν τῶν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Δὲν ἠξέσῃρω ἂν ἦσαν εὐκαμπτοὶ ἢ ὄχι, τοῦτο μόνον ἠξέσῃρω καλὰ ὅτι ὅταν ἐπεστρέψαμεν διὰ τῆς λέμβου ἐπὶ μίαν ὠραν σχεδὸν δὲν μοῦ εἶπες οὔτε λέξιν, καὶ ἀπὸ τοῦ λιμένος μέχρι τῆς οἰκίας μας ἠσθανόμην πῶς ἔτρεμεν ὁ βραχίων σου καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! νομίζω ὅτι καὶ μὲ ἐτόσιμτες δύο τρεῖς φοραῖς! Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σελήνη τοῦ μελιτός μας ἐκρύβη εἰς νέφη! Κατ' εὐτυχίαν ἤμεθα εἰς τὴν Νεάπολιν, ὁ δὲ οὐρανὸς τῆς Ἰταλίας καὶ σὺ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐπὶ πολὺ σκυθρωποὶ!.. Ἐὰν ἤξευρες πόσῃν εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησες τότε καὶ πόσον ἤμην εὐτυχῆς ὅτε σὲ ἐβλεπα περιπατοῦσαν ἄνω κάτω μὲ δυσθυμίαν καὶ ὡς νὰ ἦσο ἐπισχολημένη μὲ πολλὰν ἐργασίαν! Σὺ ἐνόμιζες ὅτι δὲν σὲ ἐβλεπα: πῶς μὲ ἐκεραυνοδόλαις ἐνίστε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἐνῶ ἐγὼ ὀπίσθεν τῆς ἐφημερίδος μὲ τὴν ὁποίαν ἐκρυπτα τὸ πρόσωπόν μου, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὴν χαρὰν μου, σὲ παρετήρουν καὶ τόσον πύχαριστοῦμην, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ σὲ φιλήσω, ἐὰν ἐφοβούμην μὴ διακόψω τὸ νῆμα τοῦ πολυπλόκου δράματος τὸ ὁποῖον ἐγέννα ἡ φαντασία σου!

ΛΙΑ

Ἀπλαδῆ μὲ ἐπερίπαιζες;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ σὺ μὲ ἐξήλευες;

ΛΙΑ

Νὰ ζηλεύσω; διατί; διὰ τὰ γλυκὰ μάτια ποῦ σοῦ ἔκαμαν δύο κόρας ψαρά;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Δύο ὦραϊα γυναῖκες! Διὰ τὰς γυναῖκας ἡ κοινωνικὴ θέσις δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, διότι εἰς τὰ στήθη ὅλων τῶν γυναικῶν ἀνάπτονται οἱ αὐτοὶ πόθοι, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοὺς λόγους τῶν κρύπτονται αἱ αὐτὰι πονηρίαι...

ΛΙΑ

Ἀπλαδῆ αὐτοὶ θὰ κατῳρθοῦν νὰ σὲ ἀποσπάσωσιν ἀπ' ἐμοῦ μόλις τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν γάμον μας; ὦραϊα, κύριε Γεώργιο!... ὦραϊα!.. Τώρα ἐννοῶ διατί ὀμίλεις μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς Νεαπόλεως, τῆς θαλάσσης, τῶν λεμβούχων καὶ τῶν ἀλιέων!.. Πόλις πλήρης ἐπαίτων, κονιορτῶ καὶ ξένων περιέργων καὶ ἀναιδῶν, θάλασσα πάντοτε κυανῆ καὶ γαλινιαία ὁμοιάζουσα μὲ τοὺς ἐψιμυθωμένους κροτάφους τῆς Κερα-Λοξίτσας Σιμζάγγας, θάλασσα χωρὶς ἐπιβάν-

τικόν χαρακτήρα, καθώς λέγει πολύ καλά ὁ Ζορνέσκος, ζέστη ἀνιπόφορος, ξενοδοχεῖα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορεῖς νά κοιμηθῆς ἀπὸ τὸν πολὺν θόρυβον καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ φάγῃς ἅμα δὲν σ' ἀρέσουν τὰ μακαρόνια, τὸ λάδι καὶ τὰ σύκα, ἄνθρωποι νωθοί, ἂν ἐρατῆς δὲ καὶ διὰ τοὺς ψαράδες σου καὶ ταῖς ψαραδοπούλαις σου, μὲ ὅλα τὰ μακρὰ ματόκλαδά των καὶ τὰ πονηρὰ μάτια των...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Μὴ προχωρεῖς, διότι θὰ ἦσαι ἢ ἄδικος ἢ κακὴ καὶ δὲν ἀξίζει νὰ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας φιλοσοφούντες διὰ λογαριασμὸν ἄλλων... Τί περιεργὸν παιδί ποῦ εἶσαι; Φιλτάτη μου, ἡ ψυχὴ μας εἶναι κῆπος, κατ' ἀρχὰς ἄγριος, εἰς τὸν ὁποῖον φύονται συγχρόνως ἄγρια χόρτα καὶ ἄνθη. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ ἡλικία ἢ αἱ περιστάσεις καλλιεργοῦσι τὰ μὲν καὶ ἀφανίζουσι τὰ ἄλλα, σχηματίζουσαι δρόμους εὐρεῖς διὰ μέσου αὐτῶν. Βραδυτερον τὰ πάθη ἢ ἀνάγκη. αἱ λύπαι τοῦ βίου καταστρέφουσι τὰ δένδρα καὶ ξηραίνουσι τὰ ἄνθη... Εὐτυχῶς μόνον ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τείνει πρὸς τὸν ἔρωτα, καθὼς οἱ ποταμοὶ πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ ὁ ροῦς ὅλων αὐτῶν δὲν εἶναι ὁ ἴδιος, ἄλλοι μὲν ρέουσι ἡρέμα παρὰ τὰς πρασίνους καὶ ἠνθισμένας ὄχθας, ἄλλοι δὲ πίπτουν ὀρμητικῶς ἀνατρέποντες πᾶν τὸ προστυχόν. (ἢ Δία γελᾷ). Τί γελᾷς; Δὲν με ἔννοεῖς; ἔχεις δίκαιον! (τὴν ἐναγκαλιζέται καὶ τὴν ἀσπάζεται) σὲ ἀγαπῶ! (ἀκούεται ἔξωθεν σφοδρὸς ἦχος κώδωνος, ἀμφοτέροι ἐγείρονται).

ΔΙΑ

"Ἐνδεκα ὧραι! Τὸ δνεῖρον ἐπέταξε! Αἱ ἀναμνήσεις ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ παράθυρον ὅταν οἱ προσκεκλημένοι εἰσέρχωνται διὰ τῆς θύρας!... "Αἱ τί καλὰ ποῦ εἴμεθα μόνοι. Πιστεύεις, Γεώργω, ὅτι εἶχα λησμονήσει ὅτι ἔχομεν χορὸν ἀπόψε;...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Ἀμ' ἐγώ!..

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω. ΣΥΜΕΩΝ (φέρειν ἐπὶ δίσκου ἑφημερίδας καὶ ἐν τηλεγράφημα).

ΣΥΜΕΩΝ (πρὸς τὸν Ροβεάνον)

Νὰ ὑπογράψετε τὴν ἀπόδειξιν, ἀφεντικό!

ΔΙΑ

Τί; δὲν ἦλθε κανεὶς;

ΣΥΜΕΩΝ

Κανεὶς. Ἐπερίμενα ἐγὼ πρῶτα εἰς τὴ σκάλα, ἔπειτα ἐπῆγα 'ς τὴν πόρτα, ἐκύταξα δεξιὰ καὶ ἀριστερά... παντοῦ ἐπῆγαιναν ἀμάξια ὅστις γειτονεαῖς αὐταῖς, 'ς ἐμὰς τίποτε. Μάλιστα ὁ Βασίλειος ἔλεγε μὴπως δὲ βρισκόντου οἱ μουσαφίριδες τὸ σπιτί μας... τί νὰ 'πῃ καὶ αὐτός, παρόμοιο πρῆγμα δὲν ἐξαναστάθηκε!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἀναγνούς τὸ τηλεγράφημα)

Νά, βλέπεις, ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἡ Νεάπολις μᾶς ἐνθυμεῖται.

ΔΙΑ

Πῶς αὐτό; (ὁ Συμεὼν ἐξέρχεται μετὰ τὴν ἀπόδειξιν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ. ΔΙΑ (ἀποδοῖται τὸ χειρόκιον ἐν νευρικῇ παραλλῇ).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Ἐνθυμεῖσαι τὸν γλύπτην ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν προτομὴν σου; Ἰδοῦ, μοῦ τηλεγραφεῖ ὅτι ἐπέτυχε θαυμάσια καὶ ὅτι ἀφοῦ ἔθανμάσθη καὶ ἐδραβεύθη εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῶν ὠραίων τεχνῶν, σήμερον τὴν ἀποστέλλει εἰς Βουκουρέστιον.

ΔΙΑ

Εὐγε! χαίρω πολὺ. Ὅσα τὴν βάλλω εἰς τὸ γραφεῖόν σου! "Ἐως τώρα ὅλα μᾶς ἦλθον κατ' εὐχὴν... μόνον (παρατηροῦσα περίε) δὲν ἔρχεται ἀκόμη κανεὶς καὶ αἱ προτομοῖαι μας ἐπῆγαν εἰς μάτην.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Ὅσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἦλθαν διὰ νὰ τὰς ἐπωφεληθοῦν. Ἀλθῶς τὸ τραπέζι εἶναι ἐξαίσιον καὶ τὸ ἐστόλιδες τόσον ὠραῖα ὥστε θὰ εἶναι ἁμαρτία (περιέρχεται τὴν τραπέζαν) νὰ μὴ δοκιμᾶσθαι κανεὶς τίποτε. (λαμβάνει ἐν ἑκ τῶν δειτῶν) Μιτίκας Ζορνέσκος! (λαμβάνει ἕτερον) Δία Ροβεάνον. (ἔτιρον) Ταγματάρχης Φλορίν... Καλὴν θέσιν ἐξέλεξες! Ἀλλὰ ἐμὲ ποῦ με ἐτοποθέτησες;

ΔΙΑ (δεικνύουσα αὐτῇ τὴν θέσιν του, ἀπέναντι τῶν θεατῶν)

"Ἐκεῖ, μεταξὺ τῆς Κερά-Λοξίτσα Σιμιζάγγας καὶ τῆς Κοντέσσα Λαδαροδῶφ.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (μεταβαίνων εἰς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον)

Διαμαρτύρομαι! Αὐτὸ λέγεται προδοσία. Νά καθίσω μεταξὺ δύο συγχρόνων τοῦ Κισσέλεφ! Αὐτὸ δὲν γίνεται! Ὁραῖα! Ἡ εὐγενεία σου τοποθετεῖται ἐν τῷ μέσῳ τῶν κομψοτέρων καὶ ἐπικινδυνωτέρων νέων τῆς πρωτεύουσας καὶ ἐμὲ με ἐξορίζεις νὰ καθίσω ἐν τῷ μέσῳ δύο μουμιῶν ζαρωμένων, δύο ἄρειπῶν! Καλά, ἀδελφή μου, τί σοῦ ἐπταῖσα διὰ νὰ με τιμωρῆσῃς τοιουτοτρόπως; Διὰ τί δὲν τοποθετεῖς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν Ζορνέσκον, ἀφοῦ ἔτσι κ' ἔτσι ἡ Κοντέσσα τρέφει πρὸς αὐτὸν ἀτυχῆς αἰσθημα!... Ἀκούς ἐκεῖ τὴν Κερά-Λοξίτσα!...

ΔΙΑ

Φίλτατε Γεώργω! Δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορετικὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσω ὅλον τὸν κόσμον. Ἐννοεῖς ὅτι τὸν ταγματάρχην καὶ τὸν Ζορνέσκον ἐπροτίμησα νὰ τοὺς βάλω πλυσίον μου, παρὰ νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ χαριεντίζονται με κορίτσια ἢ με νέαις γυναῖκες, νὰ θυμῶνουν αἱ μητέρες καὶ οἱ ἄνδρες των. Ἡξέυρεις ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἀποφεύγει ἐκείνας ταῖς δύο μούμαις, καθὼς ταῖς ὀνόμασες, διότι ἡ μὲν μία εἶναι ὑπερβολικὰ φλύαρος, ἡ δὲ Κοντέσσα κωφὴ, ἀπνευματικὴ καὶ ὑπερήφανος! Ποῖον ἄρα γε ἠμποροῦσα νὰ βάλω πλυσίον των, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ εὖρῃ πρόφασιν νὰ σπικωθῇ ἢ νὰ μὴ καθήσῃ διόλου εἰς τὸ τραπέζι. Βλέπεις ὅτι ἡμεῖς, ὡς οἰκοδεσπότηαι, ἐπρεπε νὰ κάμωμεν θυσίας!... Σοῦ ἔδωσα τὴν τιμητικὴν θέσιν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Πολὺ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν αὐ-

τὴν!... Καὶ ἔπειτα τὴν θυσίαν τὴν ἔκαμα μόνον ἐγώ, διότι ἐσύ... ὀπλοῦν τί εἶναι καὶ αὐτός ὁ νεωτερισμὸς μετὰ τὰ ὀνόματα γραμμένα εἰς τὴν θέσιν ἐκάστου, τὴν ὁποῖαν τοῦ δίδει κατὰ βούλησιν ὁ οἰκοδεσπότης; Ἐγὼ ἤξευρα ὅτι εἰς τὸ σούπε δὲν τηρεῖται ὁ κανὼν αὐτός, καλὸς τὸ πολὺ πολὺ διὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα. Εἶδες καὶ σὺ εἰς τὴν πριγκιπέσσαν τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν καὶ ἐκρινες καλὸν νὰ τὸν ἐφαρμόσῃς εἰς ἐμὲ... Ἀφῆσε τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθέρους νὰ καθήσουν ἐκαστὸς ὅπου θέλει καὶ ὄχι νὰ τοὺς ἐπιβάλλωμεν ἡμεῖς τὰς θέσεις των, ἀφοῦ τοὺς καταδικάζομεν τοὺς δυστυχεῖς νὰ χορευθῶν ὀδοκλήρον τὴν νύκτα. Ἐγὼ διαμαρτύρομαι καὶ συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας (ἐπιχειρεῖ νὰ ἀπαιρήσῃ τὰ δειτῶν).

ΔΙΑ (προχωροῦσα)

"Ὁχι, ὄχι, Γεώργω, ἂν με ἀγαπᾷς!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τότε βάλε ἄλλον εἰς τὴν θέσιν μου, διότι ἄλλως λειποτακτῶ!...

ΔΙΑ

Δὲν γίνεται, ἀφῆσέ τα ὅπως ἐγὼ τὰ ἐτακτοποίησα. Πρῶτον τὸ σούπε μας εἶναι καθιστό, καὶ ἕκαστος πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν θέσιν του ἐκ τῶν προτέρων διὰ νὰ μὴ γίνῃ σύγχυσις, ἔπειτα δὲν θέλω εἰς τὸ σπιτί μας νὰ παραπονεθῇ ὁ κόσμος ὅτι δὲν ἦσαν τὰ πράγματα ἀρκετὰ ἢ ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ φάγῃ καθὼς πρέπει, καὶ ἂν δὲν ἐτήρουν αὐτὴν τὴν τάξιν κατὰ τί θὰ διεφέρομεν ἡμεῖς ἐκείνων τοὺς ὁποῖους ἴσως ἐπεριπαίξαμεν... Μὴ λησμονεῖς ὅτι δίδομεν χορὸν καὶ ὄχι συναναστροφὴν εἰς τὸ ποδάρν!...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (πληρῶν τὸ ποτήριόν του οἴνου)

"Ἀπὸ τώρα ἐξεράθηκεν ὁ λαϊμὸς μου, ὅσον συλλογίζομαι τί με περιμένει!...

ΔΙΑ

Τί κάμνεις, Γεώργω, μοῦ ἀνακατόνευς τὰ ποτήρια!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μὲ συγχωρεῖς, μάτια μου! ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω τοῦλάχιστον τὸ δικαίωμα νὰ κάμω χρῆσιν αὐτῆς καὶ νὰ χύσω οἶνον εἰς τὸ ποτήριόν μου, ἀπὸ τὸ ὅποσον δὲν θὰ πιῇ κανεὶς ἄλλος... αὐτὸ δὲ εἶναι συνέπεια τοῦ ὀρισμοῦ τῶν θέσεων, ἴσως ἡ μόνη καλὴ, διότι ἄλλως εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ πῆρς ἀπὸ τὸ ποτήριον τοῦ γείτονος.

ΔΙΑ

Βλέπεις ὅτι εἶχα δίκαιον;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Παρακαλῶ, ὅλα καλὰ, ἀλλὰ τί θὰ κάμω ἐγὼ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο προκατακλυσμαίων ἄρειπῶν; Ἄν ἤξευρα τοῦλάχιστον τί νὰ ταῖς εἰπῶ διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν πόσον μοῦ εἶναι ἀνυπόφοροι. Ἐάν μοῦ τὸ ἔλεγεσ πρὶν θὰ ἀγεδίφουν τὰ παλαιὰ χρονικὰ διὰ νὰ ἐξη ἄλας ἡ ὀμλία μου... μάλιστα μετὰ τὴν Κερά-Λοξίτσα!

(ἔπειτα τὸ τέλος)

(Μετάφρασις ἐκ τῆς Ρομανικῆς).

Ν. ΜΟΣΧΑΚΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΟΛΛΑΝΕΣΚΟΥ

ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΛΙΑ

Ειπέ ταις καὶ σὺ ὅ,τι σοῦ κατεβῆ...
 Λόγου χάριν, ἐρώτησέ τας διὰ τὴν ὑ-
 γειάν των...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Χωρὶς ἄλλο! Νὰ ἰδῆς ἐξαφνα τὴν τρελ-
 λή τὴν Κοντέσα νὰ ἀνοίξῃ τὸ κορσέ της
 ἐνώπιον τῶν ξένων ἀνθρώπων διὰ νὰ
 ἀκούσῃ τοὺς παλμούς της καρδίας της!
 Φαντάσου ὅτι νομίζει ὅτι πάσχει τὴν
 καρδίαν καὶ ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ἐξ ἀνευρι-
 σμοῦ! Θὰ ὑπέφερε βεβαίως πρὸ 40 ἐτῶν
 ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ἡ ὁποία ἐπαλλε
 πολὺ ὑψ' ὄλας τὰς ἐπόψεις, ἀλλὰ τῶρα
 δέβαια θὰ ἐδαρύνθῃ νὰ πάλῃ εἰς τὸ ξη-
 ρὸν αὐτὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον ὑπέστη δέκα
 γενεὰς καὶ μερικὰς ἐπιδρομάς!

ΛΙΑ

Παναγία μου! τί κακὴ γλώσσα ποὺ εἶσαι!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐγώ; Λέγω καὶ ἐγὼ ὅ,τι λέγει καὶ ὁ
 κόσμος ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ γνωρίζῃ καλ-
 λίτερα πρὸ τῶν ἐτῶν αὐτὸ τὸ φτιασι-
 δωμένον μούτρο μὲ τὰς ἀπαιτήσεις του
 ὅτι κατάγει ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Πέ-
 τρον!... Μάλιστα, κοκόνα Λοξίτσα! Ἐχό-
 ρευσε συρτὸν μὲ τὸν Θεόδωρον Βλαδιμηρέ-
 σκον εἰς τὸ Κοτροτόνι, ἔφαγε ἱμάμπαϊλδὶ
 μὲ τοὺς Τούρκους Πασάδες, εἰς τὸ Γιούργε-
 δον ἐχαριεντίσθη μὲ τοὺς Κοζάκους τοῦ Νι-
 κολάου Παύλοβιτς, ὑπανδρεύθη ἓνα Μολ-
 δαυὸν Ποστέλνικον, τὸν ὁποῖον ἠπάτησε
 μὲ ἓνα Οὐγγρον Χονδέδ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον
 ἔφυγε μὲ ἓνα βιενέζον χοροδιδάσκαλον,
 ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν ὑπανδρεύθη τὸν μα-
 καρίτην Ἀνδρονάκην Σιμιζέανον, ἐπῆγε
 εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὥστε ὁ καὶ-
 μένος ὁ πατέρας μου ἔλεγεν εἰς τὴν μη-
 τέρα μου ὅταν ἤρχετο νὰ μὰς ἐπισκεφθῆ:
 Ἐπρόσχε, γυναῖκα, διότι πάλιν ἐρχεται
 τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Καρκαλέκν, τὸ
 γαμμένο εἰς 40 γλώσσας!...

ΛΙΑ (ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτα)

Ἐξεύρεις ὅτι δὲν σὲ ἐνόμιζα τόσον ἀ-
 στεῖον, φίλτατε Γεώργι! Ἄψ' ὅτου ὑπαν-
 δρεύθημεν πρώτην φορὰν σήμερον σὲ
 δάλεψ τόσον εὐθυμον καὶ μὲ οἶστρον τό-
 σον σφριγῶντα καὶ κωμικόν.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Βλέπεις, φίλτατη, τί θὰ εἰπῇ νὰ ζῆς
 διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ὄχι διὰ τὸν ἑαυτὸν
 σου; καταντῆς νὰ μὴ σὲ γνωρίζῃ οὔτε ἡ
 σύζυγός σου! (πίνει) Ἄψ' ὅταν νὰ ἐδρῶσι-
 ὀθῃ! (ἀπευθίνει ἀσπαζὸν εἰς τὸν ἴερα). Αὐτὸ
 εἶναι διὰ σὰς, καλοὶ καὶ ἀγαπητοὶ προσ-
 κλημένοι μου, οἱ ὁποῖοι εἶδθη τόσον
 διακριτικοὶ καὶ εὐγενεῖς, ὥστε, αἰθανό-
 μενοι πόσον μοῦ κἀμεται ἴς τὸ στομάχι
 αὐτὸς ὁ χορὸς, κάμετε ὅ,τι ἠμπορεῖτε
 διὰ νὰ μου διντομεύσετε τὸ μαρτύριον

καὶ νὰ μοῦ ἐλαττώσετε τὸ βάρος. (στρέφω
 πρὸς τὰ δεξιὰ) Δὲν εἶναι ἔστι εὐγενὴς καὶ
 χαριστάτη κοντέσα; Ἄψ' ἂν ἠξεύρατε
 πόσον εὐχαριστήσιν θὰ μοῦ παρήχετε
 ἂν δὲν ἤρχεσθε νὰ χαλάσετε τὸ κέφι
 μου μὲ τὴν ἐμφάνισίν σας ξινηὴ σὸν ἀγ-
 κουριδα καὶ ζαρωμένη ὄαν παγωμένο
 μῆλο! (πρὸς τὴν Λίαν) Ἐννοεῖς, τῆς ὁμιλῶ
 ρουτοτρόπως διότι εἶναι τόσον κουφή,
 ὥστε ἠμπορεῖς νὰ τραβῆς κανονιαῖς πλῆ-
 σίον της! (ὁμιλεῖ πάλιν πρὸς τὰ δεξιὰ). Δὲν
 ἔχω μεγάλαν δυσκολίαν νὰ συναινέσω νὰ
 σας δώσω τὸ τόσον ἐκλιπαρηθὲν ἱατρι-
 κὸν τὸ ὁποῖον θὰ παύσῃ διὰ παντὸς τοὺς
 ἐνοχλητικούς παλμούς της καρδίας σας...
 μικροῦλα μου! (συγκροῖε δῆθεν τὸ ποτήριον
 τοῦ πρὸς τὴν δεξιὰ καθημένην) Νὰ σὰς ζήσῃ!
 Ἐφάγετε καλά; Χαίρω πολὺ! (στρέφεται
 πρὸς τὴν ἀριστερὰ) πιστεύω καὶ ἐγὼ πῶς θὰ
 ἐχόρτασε. Ἐ! τί λέγεις, κοκόνα Λοξί-
 τσα;... διότι ἀφότου ἐκάθισε εἰς τὸ τρα-
 πέζι δὲν ἐκλείσει τὸ στόμα της! Τί λέ-
 γεις; Εἶσαι κουφή!... αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ
 ἠξεύρης τοῦ λόγου σου καλλίτερα ἀπὸ
 ἐμένα, διότι κανεὶς ἄλλος δὲν σὲ ἀκούει
 τόσον εὐχαριστῶς ὅταν ὁμιλῆς, ὅσον αὐ-
 τή! (τρώγει τιμάχιον ψιτοῦ). Ὅριστε φασια-
 νός! Θαυμάσιος; δὲν εἶναι ἔτσι; τὸ πι-
 στεῦώ καὶ ἐγώ, ἡ συζυγός μου τὸν ἔθρεψε
 μὲ τὰ χέρια της καὶ τὸν ἐπάχυνε μόνον
 μὲ ἀμύγδαλα καὶ μὲ ροῦμι τῆς Ἰαμάϊκας
 ἀπὸ τὸ Οὐλμένι! (πρὸς τὴν Λίαν). Χωρὶς τὰ
 χωρατὰ, φίλτατη μου, εἶναι ἐξαίσιον! Δὲν
 δοκιμάζεις καὶ σὺ ὀλίγον; (κόπτει καὶ τῆς
 προσφέρει). Ἄν μὲ ἀγαπᾷς!

ΛΙΑ

Καλά, φίλτατέ μου, ἂν ἀρχίσῃς νὰ
 τρώγῃς ἀπὸ τῶρα, θὰ μοῦ χαλάσῃς τὸ
 τραπέζι!... Πολὺ μοῦ ἀρέσεις ἔτσι!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ διαφορετικὰ ὄχι;

ΛΙΑ

Βεβαια, ὑψ' ὄλας τὰς ἐπόψεις. Ἀλλὰ
 μεταξὺ τῆς κερά-Λοξίτσας καὶ τῆς κον-
 τέσας ἀπεκαλύφθη τόσον καλά, ὥστε
 ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι ἀπόψε σὲ ἐγνώρισα
 καλά καὶ ἠμπορῶ νὰ σὲ ἐκτιμῶσ καθὼς
 πρέπει. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῆς πό-
 σον εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν
 αὐτὴν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Βλέπεις ὅτι εἶχα δίκαιον, ὅτι μόνον ὁ-
 ταν εἶμεθα ὁ εἰς πλῆσιον τοῦ ἄλλου, μό-
 νοι κατὰμονοι, θὰ δυνηθῶ νὰ ἀναπτύξω
 τὰ προτερήματά μου, διότι ἄλλως, ὁμο-
 λογῶ, ὅτι θὰ μὲ ἐξελάμβανες ὡς ἀνθρω-
 πον κατὰσῶφν, ἀήγηρ. μένον καὶ ἴσως καὶ
 μοχθηρόν, ἡ δὲ ἐπιθυμία σου νὰ πηγαί-
 νῃς πάντοτε εἰς τὸν κόσμον προήρχετο
 ἐκ τοῦ φόβου μὴ τυχόν μείνῃς μόνη μα-
 ζῆ μου... καὶ ἀποθάνῃς ἀπὸ τὴν στενο-

χωρίαν σου;... Εἰπέ τὴν ἀλήθειαν, δὲν
 εἶναι ἔτσι;

ΛΙΑ (διατάζουσα)

Ὅχι, πῶς ἠμπορεῖς νὰ πιστεύσῃς τοι-
 οὔτων τι; Ἐξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ
 ὅτι σὲ ἠγάπησα πάντοτε πολὺ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ναί, ἀλλ' ἀπὸ σήμερον ἴσως καὶ περι-
 σσότερον! (τεῖνω πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά του)
 Ἐλθέ, νὰ σφραγίσωμεν τὸ νέον σιμβό-
 λαιον τοῦ βίου μας. Νὰ ζῶμεν πρώτιστα
 δι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ μόνον ὅταν στενο-
 χωρηθῶμεν ἢ ὅταν ἀναγκασθῶμεθα ἐκ κοι-
 νωνικῶν καθηκόντων νὰ ζῶμεν καὶ διὰ
 τοὺς ἄλλους! Θέλεις; (τῆ προσφέρει ποτήριον
 οἴνου) Ἐλα νὰ συγκροῦσῶμεν τὰ ποτήρια!
 Εἰς ὑγείαν σου, φίλτατη!

ΛΙΑ

Εἰς ὑγείαν σου, ἀκριτέ μου καὶ ἀγαπη-
 τέ μου Γεώργι! (ἀσπάζονται).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἀκόμη μίαν φορὰν! (ἀσπάζονται) Καὶ
 τῶρα ἄφες με νὰ προπιῶ καὶ ὑπὲρ τῶν
 προσκεκλημένων μας, ἐνὸς διαρκεῖ ἀ-
 κόμη ὁ οἶστρος μου (μὲ προσπεποιημένη φωνή)
 Κυρίαί καὶ Κύριοι! Δὲν ἔχω λόγους
 νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ὑψηλὴν τι-
 μὴν τὴν ὁποίαν μὰς ἐκάματε δυναθρο-
 σθέντες (ἐντόνωσι) μετὰ τοσαύτης κολε-
 κευτικῆς σπουδῆς εἰς τὰς αἰθού-
 σας μας καὶ τρώγωντες εἰς τὸ ἐξαισιον
 αὐτὸ δειπνον μετὰ ὀρέξεως καταδεικνυ-
 ούσης τὴν εὐάρεστον κατάστασιν τῆς ὑ-
 γείας σας! Ἡ ὀρεξις αὐτὴ δύναμι νὰ εἰ-
 πῶ ὅτι εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι εἰσερ-
 χόμενοι ἐνταῦθα ἐλπιόμενοι ὅτι ἐρχε-
 σθε πρὸς ἱατρόν, τοῦ ὁποῖου τὸ ἱερώτε-
 ρον καὶ ἐπικερδέστερον τῶν καθηκόντων
 του εἶναι νὰ θυσιάζηται διὰ τὴν πάσχο-
 σαν ἀνθρωπότητα! Διὰ τοῦτο θὰ μοὶ ἐ-
 πιτρέψητε νὰ σὰς εὐχρηθῶ πολλὰς καὶ αἰ-
 σίας ἐπιτυχίας τῆς αὐτῆς φύσεως ἐν τῷ
 σταδίῳ ἡμῶν ὡς προσκεκλημένων εἰς γεύ-
 ματα, ἐπιψυλασόμενος συγχρόνως τὸ δι-
 καίωμα νὰ θεραπεύω καὶ ἕκαστον ἐξ ὑ-
 μῶν δωρεάν, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἔχητε
 τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀσθενήτε ἐντὸς τῆς οἰ-
 κίας μου. Νὰ ζήσετε! καὶ ἡμεῖς ἐπίσης!
 (πίνει).

ΛΙΑ

Μοῦ κατοφαίνεται ὅτι δὲν εἶναι παρὼν
 ὁ Ζορνέσκος νὰ σὲ ἀκούῃ, θὰ ἔχαιρε ὑ-
 περβολικὰ ἂν σὲ ἐβλεπε τόσον καλά δια-
 τεθειμένον... Ἀλήθεια, νομίζω ὅτι καὶ
 αὐτὸς ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ... Παρῆλθον δις εἰ-
 κοσι λεπτὰ ἀψ' ὅτου μὰς ὑπεσχέθη ὅτι
 θὰ ἐπανέλθῃ...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐνδεκα περασμέναις! Φιλτάτη μου τὰ
 πράγματα εἶναι σκούρα. Ἄς ἀφήσωμεν

κατὰ μέρος τὰ χωράτά, δὲν μοῦ χορεῖ εἰς τὸ κεφάλι μου πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη κανεῖς, οὔτε τὸ παραμικρὸν ἀξιοματικίδιον! φαίνεται, ὅτι θὰ καίεται ἢ πόλις ἢ ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἀλλοῦ χοροὶ διότι ἄλλως δὲν ἤμπορὸν νὰ ἐξηγήσω αὐτὴν τὴν χωριατιά. Τώρα ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχει σπουδαιότητα, τοῦναντίον μάλιστα, διὰ ὃ δὲν εἶνε ὄχι μόνον κακὸς οἰωνὸς διὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ τραγὴ ἀπόδειξις ὅτι ὁ κόσμος δὲν θέλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς προσκλήσεις σου!

ΔΙΑ

Καὶ ὅμως τὰς ἑκατα μὲ ὄλων τὴν τάξιν, πρὸ ὀκτώ ἂν ὄχι καὶ πρὸ δέκα ἡμερῶν. Ἐγράψαμεν ἐγὼ ἢ μήτηρ μου τὰς προσκλήσεις κατὰ τὸν κατάλογον τὸν ὅποιον μὰς ἔδωκες καὶ τὰς ἔδωκα εἰς τὸν Συμεῶν νὰ τὰς διανεῖμῃ. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συνέβῃ ἀταξία!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τὰς ἔδωκες εἰς τὸν Συμεῶν νὰ τὰς διανεῖμῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος;

ΔΙΑ

Ὅχι, νὰ τὰς δώσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τότε βεβαίως θὰ ἔφθασαν εἰς τὸν πρὸς δὲν ὄρον. Ἐντὸς τῆς πόλεως ἢ διανομὴ γίνεται τετράκις καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας. Ἄς ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα καλλίτερα... (σημαίνει τὸν κώδωνα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω. ΣΥΜΕΩΝ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Πότε σοῦ ἔδωσαν ἡ κυρία σου τὰ προσκλητήρια διὰ τὸν χορὸν;

ΣΥΜΕΩΝ

Θὰ εἶνε ἴσως δέκα ἡμέραις ἀπὸ τότε, ἀφηνετικό, (ἀκρίπεται) ναί, δέκα ἡμέραις.

ΔΙΑ

Καὶ τί τὰς ἔκαμες;

ΣΥΜΕΩΝ

Τί νὰ ταῖς κάμω; Ταῖς ἐπῆρα ἐστὶ πακέτο καθὼς μοῦ ταῖς ἔδωσατε, ταῖς ἔβαλα 'ς τὴν τσέπη καὶ ἐπῆγα μόνος μου καὶ ταῖς ἔρριξα εἰς τὸ κουτί τοῦ ταχυδρομεῖου, 'ς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, κοντὰ 'ς ἐκεῖνον ποῦ κάνει τουφέκια.

ΔΙΑ

Τί ἡμέρα ἦτο;

ΣΥΜΕΩΝ (ἀκρίπεται)

Σήμερα ἔχομε σάββατο... Τὴν περασμένην τετράδην. Ἄμα ἐγύρισα μὲ ὅσας ἀπὸ τὴ μητέρα σας, μὲ τὸ ἀμάξι, μοῦ ταῖς ἔδωσατε καὶ ἐστὶ καθὼς ἤμουν μὲ τὴ γούνα μου ἐπῆγα καὶ ταῖς ἔρριξα μόνος μου 'ς τὸ κουτί.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τὴν τετάρτην εἶπε;

ΣΥΜΕΩΝ

Μάλιστα, τὴν τετράδην.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τί ὄρα;

ΩΜΕΩΝ

Πέντε περασμέναις μετὰ τὸ μεσημέρι.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Πότε ἐπιάσε φῶτιά εἰς τοῦ ὄπλοποιού;

ΣΥΜΕΩΝ

Ἰσα, ἴσα. Τότε ἤρχεσθε καὶ διεῖς 'ς τὸ σπῆτι πεζός, καὶ ἐσταθίκατε 'ς τὴ φῶτιά, μάλιστα ἐμπήκαμε καὶ οἱ δύο μέσα, διότι ἔλεγε ὁ κόσμος ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ Γερμανοῦ ἐπληρώθηκε ἀπὸ τὸ μπαροῦτι καὶ ἦτανε κατάκοιτη, γεμάτη ἀπὸ αἷμα 'ς τὴ μέσα κάμαρα. Ἔβρετε ὅτι μπῆκα καὶ γὰρ μαζὶ σας μέσο;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ναί, ἐνθυμοῦμαι. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐφοροῦσες τὴν γούνα σου. (ἀκρίπεται). Ὅχι. Ἦσουν μὲ τὸ κεφάλι γυμνὸ καὶ μὲ τὸ στακτὶ σουρτοῦκο. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν σε εἶδα μὲ τὸν μανδύαν, μὲ τὴν γούνα. Καὶ ἀφοῦ λέγεις ὅτι ἀνεχώρησες ἐνδυμένος, τί τὸν ἔκαμες τὸν μανδύαν, διότι ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅτι δὲν τὸν εἶχες...

ΣΥΜΕΩΝ

Μπᾶ! Ἀλήθεια, δὲν τὸν εἶχα. Διότι ὅταν ἔφθασα 'ς τὴ γωνία εἶδα τὸν κόσμον νὰ τρέχῃ καὶ οἱ πυροσβέσται εἶχαν ἀρχίσει νὰ ρίχνουν τὰ πρᾶγματα ἀπὸ τὰ παράθυρα κατὰ τὴ συνήθειά τους καὶ ἐφώναζαν 'ς ἀνθρώπους νὰ προσδέχουν γιὰτι εἶχε μπαροῦτι τὸ μαγαζὶ τοῦ Γερμανοῦ. Μάλιστα μ' ἔσπρωξε ἕνας ἀξιοματικός καὶ μοῦ εἶπε γιὰτι δὲν βοηθῶ μόνον χάσκω... Ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχασκα, γιὰτι ὅτι εἶχα φθάσει. Ἰσα ἴσα τότε περνοῦσατε καὶ μοῦ εἶπατε νὰ ὄσας φέρο τὴ θήκη μὲ τὰ ἐργαλεῖα σας ἀπὸ τὸ γραφεῖο σας. Ἐτρεῖσα ἀμέσως 'ς τὸ σπῆτι, ἀφῆσα τὸ καπέλο μου καὶ τὸ ἐπανοφόρι μου καὶ ὄσας ἔφερα γλιγῶρα τὴ θήκη.

ΔΙΑ

Τὰ δὲ προσκλητήρια τὰ ἔρριψες εἰς τὸ κουτί ἢ ὄχι;

ΣΥΜΕΩΝ

Βέβαια τὰ ἔρριξα!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐκτοτε ἐξαναφόρεσες τὸν μανδύαν σου;

ΣΥΜΕΩΝ

Ὅχι. Μοῦ τὸν ἐφύλαξε ἡ Κατήγκω 'ς τὸ ντουλάπι καὶ οὔτε εἶχα πότε νὰ τὸν ξαναφορέσω διότι ἐσάφα ταῖς κάμαραις γιὰ τὸ χορὸ. Ὅποτε ἐπῆγαίνα 'ς τὴν ἀγορά, ἐπῆγαίνα μὲ πολιτικά.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (φρονάζει δεξιά)

Κατήγκω! Κατήγκω!

ΚΑΤΗΓΚΩ (ἐκ τῶν παρασκηνίων)

Διατάξετε!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Φέρε μου τὸν μανδύαν τοῦ Συμεῶνος μὲ τὴν γούναν (ἀκούεται ἐξῶθεν κρότος ἀμάξιος).

ΔΙΑ (τεταραγμένη)

Γλιγῶρα, Συμεῶν! Κάποιος ἔρχεται. (ὁ Συμεῶν ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, πλὴν τοῦ Συμεῶνος. ΚΑΤΗΓΚΩ (φέρει τὸν μανδύαν).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἐρευνῶν τὰ θυλάκια τοῦ μανδύου εὕρσκει δέμα προσκλητηρίων — ἀναγινώσκει).

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ροβεάνου ἔχουσι

τὴν τιμὴν νὰ ὄσας παρακαλέσωσιν ὄπως παρευρεθῆτε εἰς τὸν χορὸν τῆς 14 Φεβρουαρίου 1889. (ρίπτει ὑψηλὰ τὰ προσκλητήρια). Ζήτω! ζήτω! τὸ αἰνίγμα ἐλύθη!

ΔΙΑ (βουδουδου)

Κουταμάρα ἀνύκουστος!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν)

Μὴ σε μέλη, φιλάττη, ὁ χορὸς σου δὲν ἐμπταιώθη... (πρὸς τὴν Κατήγκω). Εἶπέ εἰς τὴν μουσικὴν νὰ μὰς παίξῃ ἐν βάλαι! (ἡ Κατήγκω ἐξέρχεται ὀρθοκίως). Τοῦναντίον τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμὸν, ἡ μουσικὴ δ' ἀρχίσθη. (μετ' ἐπιστημόνους). Ἡ Κυρία θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ χορευθώμεν ὁμοῦ τὸ πρῶτον βάλαι, τὴν πρῶτην πόλιαν, τὸν πρῶτον τετράχορον καὶ τὸν ἐγκυκλίον!

ΔΙΑ (μετὰ συγκινήσεως στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του)

Ἐξ ὄλης τῆς ψυχῆς μου, φιλάτέ μου Γεῶργο!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω. ΣΥΜΕΩΝ

ΣΥΜΕΩΝ

Ἐφθάσε ὁ κύριος Ζορνέσκος γιὰ τὸ χορὸ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἀρχόμενος τοῦ χοροῦ)

Εἶπέ εἰς τὸν κύριον Ζορνέσκον ὅτι ἔφθασε πολὺ ἀργά, καὶ ὅτι ὁ χορὸς μας, ὁ πρῶτός μας χορὸς θὰ δοθῇ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας! βάλαι πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς χορευῶν). Ἡ ἀλλοῖα πίπτει.

(Μετάφρασις ἐκ τῆς βουμαντζής).

Ν. ΜΟΣΧΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ